

Fitorja e Islamit

Hazret Mirza Ghulam Ahmed^{as}

Mesih i Premtuar dhe Imam Mehdi
Themelues i Xhematit Musliman Ahmedia

Fitorja e Islamit

Hazret Mirza Ghulam Ahmed

paqja qoftë mbi të

**Mesih i Premtuar dhe Imam Mehdi
Themelues i Xhematit Musliman Ahmedia**

Islam International Publications Ltd.

Tiranë, 2017

Fitorja e Islamit

Autor: *Hazret* Mirza Ghulam Ahmed paqja qoftë mbi të
Mesih i Premtuar dhe Imam Mehdi,
Themelues i Xhematit Musliman Ahmedia

(Albanian rendering of “*Fat’h-e-Islam*”)

Botimi i parë në gjuhën urdu: 1891

Botimi i parë në shqip: 2017

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara.

© Islam International Publications Ltd.

E përktheu nga origjinali: Samad Ghori

Redaktorë gjuhësorë: Shahid Ahmad, Ina Komino

Botues:

Islam International Publications Ltd.

Unit 3, Bourne Mill Business Park,

Guildford Road, Farnham, Surrey, UK, GU9 9PS

Design: Petani Design, Tiranë

U shtyp në shtypshkronjën: Gent.grafik, Tiranë

Për më shumë informacion, ju lutemi vizitoni:

Anglisht: www.alislam.org

Shqip: www.alislam.al

ISBN: 978-1-84880-261-2

Parathënie

Hazret Mirza Ghulam Ahmed^{as}, Mesih i Premtuar dhe Imam Mehdi, shkroi librin “Fet’h-e-Islam” (Fitorja e Islamit) në fund të vitit 1890 dhe e botoi në vitin 1891.

Ishte koha kur qendrat e misionit të krishterimit ishin të vendosura në të gjithë Indinë. Literatura e tij po shpërndahej masivisht. Nëpërmjet argumenteve sofistike, misionarët e krishterë e sulmonin Islamin dhe muslimanët në masë e pranonin fenë e krishterë. Muslimanët për shkak të rënies së tyre nuk arrinin t’u bënë ballë sulmeve nga ithtarët e kësaj feje.

Për t’i kthyer muslimanët në të krishterë, argumenti kryesor që të krishterët e kishin kundër muslimanëve ishte ai që Jezusi është ende i gjallë në qiell; është pikërisht ai që do të vijë si shpëtimtar në mënyrë madhështore përpara fundit të botës; të gjithë profetët, duke përfshirë edhe Profetin Muhammed^{savs} kanë ndërruar jetë dhe si të tillë asnjëri prej tyre nuk mund të quhej shpëtimtar i botës; është e pamend t’i mbështetesh një të vdekuri, duke e lënë atë që është akoma i gjallë. Nga ana tjetër, për Jezusin, pra për Hazret Isain^{as}, edhe muslimanët e ndanin të njëjtin mendim me të krishterët. Ata besonin se ai ringjallte të vdekurit e vërtetë, se ishte krijues i shumë gjallesave e tregonte të padukshmen dhe gjithashtu se u ngjiti i gjallë në qiell, për të zbritur përsëri si shpëtimtar.

FITORJA E ISLAMIT

Zoti i Madhërishëm e mëshiroi *umetin* musliman dhe nëpërmjet shpalljes e njoftoi Hazret Mirza Ghulam Ahmedin^{as}:

“Mesihu i biri i Merjemes, i dërguari i Allahut, ka vdekur dhe sipas premtimit, ti ke ardhur me ngjyrën e tij. Premtimi i Allahut është një punë e kryer”.

(“Izala-e-euham”, “Ruhani Khazain”, vëll. 3, f. 402)

Ai tha se Zoti e njoftoi se Hazret Isai^{as} ndërroi jetë si çdo profet tjetër; ardhja e tij e dytë ishte metaforë dhe se do të vinte dikush tjetër në vend të tij dhe se ishte pikërisht ai që Zoti i Madhërishëm e caktoi për këtë detyrë.

Në librin “Fitorja e Islamit”, ai thotë:

“Mesihu që duhej të vinte jam unë, më pranoni nëse doni”.

(“Fitorja e Islamit”, në fusnotë f. 18)

Ai gjithashtu tregoi se muslimanët e sotëm u ngjajnë hebrenjve të kohës së Hazret Isait^{as} dhe kështu u përmbush profecia e Profetit Muhammed^{savs} se të dy popujt do të kishin ngjashmëri të plotë me njëri-tjetrin. Andaj, ashtu siç hebrenjve u erdhi Mesihu i tyre katërmbëdhjetë shekuj pas Hazret Musait^{as}, në të njëjtën mënyrë, po katërmbëdhjetë shekuj pas Hazret Profetit Muhammed^{savs} duhej të vinte Mesihu i muslimanëve. Hazret Mirza Ghulam Ahmedi^{as} thotë:

“Pikërisht për shkak të kësaj ngjashmërie shpirtërore, ky modest është dërguar me emrin e Mesihut, që të shpartallojë besimin e kryqit. Pra, unë jam dërguar për ta thyer kryqin dhe për të vrarë derrat”.

(“Fitorja e Islamit”, në fusnotë f. 19)

Duke u bërë thirrje muslimanëve, ai thotë:

“Tani, dëgjoni o muslimanë! Dhe dëgjoni me vëmendje! Të gjitha shpifjet dhe komplotet që kanë thurur populli i krishterë për të penguar ndikimet fisnike të Islamit, të gjitha intrigat që janë ngritur, të gjitha paratë që janë derdhur lumë dhe të gjitha mënyrat e turpshme që janë përdorur, prej të cilave, më mirë ta mbajmë pastër këtë shkrim, përbëjnë përpjekje prej magjie të popujve të trinitetit. Andaj, edhe Zoti i Madhërishëm derisa nuk do të tregonte dorën e Tij të fortë që përmban fuqinë e mrekullisë dhe përmes mrekullisë ta bënte magjinë e tyre copë e thërrime, ishte krejtësisht e pamundur që zemrat e thjeshta të shpëtonin nga kjo magji. Andaj, për ta asgjësuar këtë magji, Zoti i Madhërishëm u dha muslimanëve të singertë të kësaj kohe mrekullinë, dërgoi këtë rob për t’u bërë ballë kundërshtarëve, duke e bekuar atë me shpalljen [*ilhamin*] dhe me fjalën e Tij dhe me bekimet e Tij të veçanta dhe duke i dhuruar dijet e hollësishme të rrugës së Tij. Gjithashtu, Ai më ka dhënë shumë dhurata qiellore, mrekulli të larta dhe njohje e urtësi shpirtërore, në mënyrë që nëpërmjet këtij guri qiellor, ta copëtojë bustin prej dylli që ka ndërtuar magjia perëndimore.

Andaj o muslimanë! Ardhja e këtij modesti është një mrekulli prej Zotit të Madhërishëm për të larguar errësirat e magjisë. **A nuk duhet të vinte në botë edhe mrekullia përballë magjisë?”**

(“Fitorja e Islamit”, f. 13-14)

FITORJA E ISLAMIT

Në këtë libër, nën udhëzimin e Zotit të Madhërishëm, Hazret Mesihu i Premtuar^{as} vendos pesë degë për funksionimin dhe mbarëvajtjen e këtij Xhemati. Ai gjithashtu u bën thirrje muslimanëve që të dilnin dhe të bënin çdo sakrificë për ta mbështetur Xhematin e vendosur prej Zotit të Lartësuar, dhe shton:

“E di që Ai Zot i Plotfuqishëm, i cili me vullnetin e Tij të veçantë vuri bazën e kësaj ndërmarrjeje, Vetë do të më hapë ndonjë rrugë për t’i mbajtur gjallë këto pesë degë, por për t’u bërë thirrje është e nevojshme ta njoftoj për këtë edhe popullin”.

(“Fitorja e Islamit”, f. 36)

Përkthimi i këtij libri në shqip është bërë nga z. Samad Ghorri dhe redaktimi nga z. Shahid Ahmad dhe znj. Ina Komino. Zoti i shpërbleftë!

Shumica e kësaj parathënie u mor përmbledhtas nga parathënia e botuar në vëllimin e 3-të të “Ruhani Khazain”, e shkruar nga Hazret Mevlana Xhelal-ud-Din Shams^{ra}.

Ves-selam

Munir-ud-Din Shams

Add. Vakilut-Tasnif

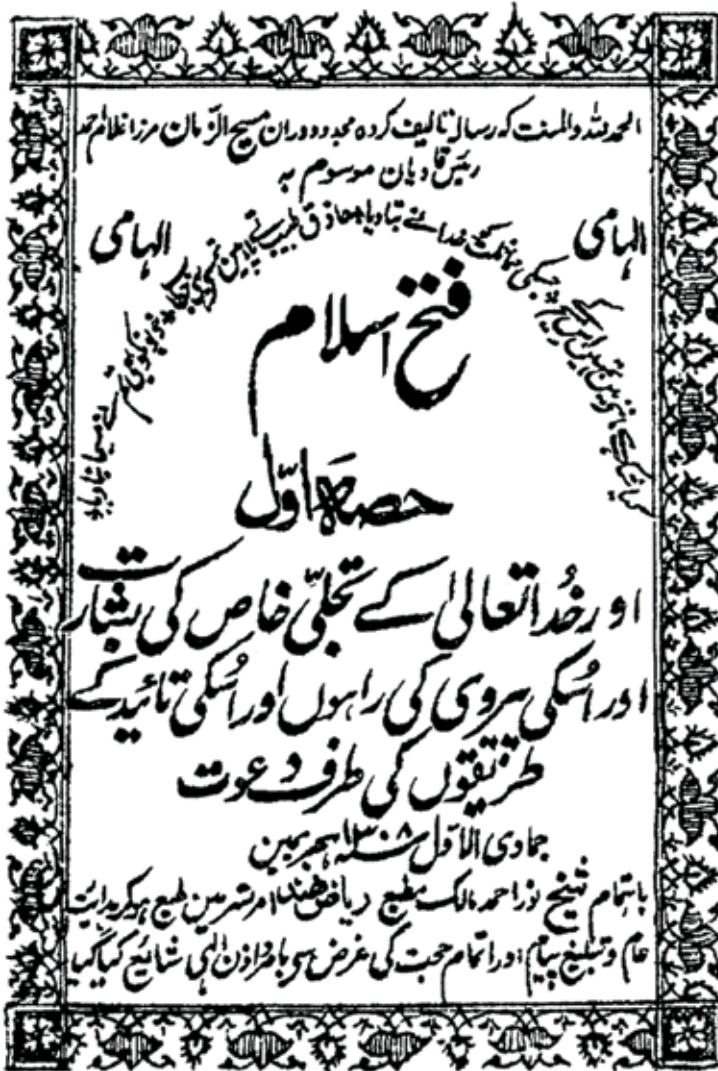
(Drejtor i botimeve të Xhematit Musliman Ahmedia)

25 shtator 2017

“Fet’h-e-Islam”

Fitorja e Islamit

مائیکل بار اول

قیمت فی جلد ۱۰۰

Përkthimi i faksimiles

E shpallur:

*Çfarë dyshimi keni për ta pranuar këtë Mesih
Ngjashmërinë e të cilit jua ka treguar Zoti
Edhe mjekët e shkëlqyer këtë titull e marrin prej jush
Edhe të bukurit i keni bërë Mesihë.*

Lavdia është e Allahut që libri u shkrua nga Reformatori
dhe Mesihu i kohës, Mirza Ghulam Ahmed, beu i
Kadianit, i titulluar

Fitorja e Islamit

pjesa e parë

lajm i mirë i manifestimit të veçantë të Zotit të Lartësuar
dhe thirrje drejt rrugëve të Tij dhe drejt mënyrave për të
gjetur mbështetjen e Tij,

në muajin Xhemadiul-Evel 1308 hixhri,

u botua nën kujdesin e Sheikh Nur Ahmed Malik, në
shtypshkronjën “Rijad-e-Hind”, Amritser dhe me lejen
e Zotit u publikua për përhapjen e përgjithshme të
mesazhit dhe për argumentimin ndaj të tjerëve.

Çmimi: 8/-

Njoftim

Libri “Fitorja e Islamit” është botuar me një tirazh prej shtatëqind kopjesh. Treqind kopje prej të cilave vetëm për hir të Allahut u dedikohen thirrësve të Islamit, ose të interesuarve të varfër, ose dijetarëve të krishterë a hindu. Katërqind kopje të tjera do t’u jepen atyre që kanë mundësi të paguajnë, me një çmim prej 8/- për kopje, duke shtuar edhe koston e postës. Ai që dëshiron ta marrë librin falas, pra, që hyn në grupin e thirrësve, të varfërve etj., i duhet të na dërgojë pullën postare që kushton vetëm tri qindarka, do t’i postohet libri.

Njoftuesi

Modest, Mirza Ghulam Ahmed, u faltë!, nga Kadiani

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
نَحْمُدُهُ وَنُصَلِّي

*Me emrin e Allahut, të Gjithëmëshirshmit, Mëshirëbërësit
Zotin e lavdërojmë dhe Profetit i dërgojmë salavate*

**Fitorja e Islamit,
lajm i mirë i manifestimit të veçantë të Zotit të Lartësuar
dhe thirrje drejt rrugëve të Tij dhe drejt mënyrave
për të gjetur mbështetjen e Tij**

رَبِّ أَنْفُخْ رُوحَ بَرَكَةٍ فِي كَلَامِي هَذَا وَاجْعَلْ أَفِيدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِ-

*O Zoti im! Fry shpirt të bekuar në këtë vepër timen dhe bëj që zemrat e
njerëzve të anojnë nga ajo!*

O lexues! Zoti jua mbrojtë botën dhe besimin! Sot ky modest, pas një kohe të gjatë, ju tërheq vëmendjen për një çështje të rëndësishme që ka lidhje me ndërmarrjen hyjnore që Zoti i Lartësuar më ka dhënë mua për mbështetjen e Islamit. Në këtë libër, të nderuar lexues, do të doja t'ju tregoja me gjithë mundësinë time të të shprehurit që Zoti i Lartësuar më ka dhuruar, rëndësinë e këtij Xhemati dhe nevojën për ta mbështetur këtë ndërmarrje, në mënyrë që të lirohem nga detyra e thirrjes, me të cilën jam i ngarkuar. Andaj, me shpalosjen e kësaj teme, nuk më intereson aspak se çfarë ndikimi do të shkaktojë ky shkrim te zemrat e njerëzve. I vetmi qëllim është që ta kryej siç duhet detyrën time dhe t'ju përcjell mesazhin me të cilin jam i ngarkuar. Përcjelljen e tij e kam detyrë të pashmangshme. Njerëzit në daç ta dëgjojnë me pëlqim, në daç ta shohin me përçmim a neveri; në daç të më mirëkuptojnë, në daç të më paragjykojnë:

وَأَفْوِضْ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ بِصِيرِ الْعِبَادِ-

çështjen time ia dorëzoj Allahut dhe Allahu i sheh mirë robërit.

Do të shkruaj sa vijon temën që ju kam premtuar më sipër:

O kërkimtarë të së vërtetës dhe të dashuruar të sinqertë të Islamit! Le të keni të qartë që koha në të cilën ne jetojmë, është një kohë kaq e errët, saqë janë ngatërruar fort të gjitha çështjet, si ato të besimit, ashtu edhe ato të veprimit. Një furtunë e rrufeshme e humbjes dhe e devijimit po fryn nga çdo anë. Ajo gjë që quhet **besim**, është zëvendësuar me disa fjalë që pohohen vetëm gojarisht dhe ato gjëra që quhen **vepra të mira**, janë cilësuar me dogma ose teprime dhe punë të shtira, ndërsa mirësia e vërtetë është lënë në errësim të plotë. Edhe filozofia dhe shkenca e kësaj kohe është bërë kundërshtare e përbetuar e aftësive shpirtërore. Ndikimet e saj i tërheqin dijetarët e vet drejt errësirës. Ato vënë në lëvizje lëndën helmuese dhe e zgjojnë djallin e përgjumur. Ata që zotërojnë këtë shkencë e filozofi shpesh shfaqin një shpërfillje të tillë ndaj besimit, saqë parimet e caktuara të Zotit të Madhërishëm, agjërimin, namazin dhe mënyrat e tjera të adhurimit fillojnë t'i shohin me nënçmim dhe tallje. Shpesh edhe në zemrat e tyre nuk vihet re ndonjë vlerë a rëndësi për qenien e Zotit të Madhërishëm, madje shumica prej tyre marrin ngjyrë mosbesimi, mbushen me frymën ateiste dhe, duke vazhduar të quhen bij të muslimanëve, bëhen armiq të besimit. Shumica e studentëve, pa dalë nga universitetet, duke i përfunduar studimet e tyre, dalin nga besimi dhe nga dhembshuria ndaj besimit.

Ju përmenda vetëm **një degë** të kohës së sotme, të mbushur me “frutat” e devijimit. Ka qindra degë të tjera, të cilat nuk janë më të vogla se kjo. Në të gjithë botën në përgjithësi, vërehet se sinqeriteti dhe besnikëria kanë rënë, për të mos thënë se janë zhdukur fare. Mashtrimi dhe pabesia për të fituar botën, kanë kaluar çdo kufi. Më i djallëzuari konsiderohet si më i afti. Po rriten e përhapen lloj-lloj padrejtësish, pabesish, mëkatesh, tradhtish, mashtrimesh, gënjeshtresh, dinakërish më të avancuara, komplotesh plot lakmi, karakteresh plot ligësi dhe urrejtjesh e grindjesh të pamëshira deri në fund. Ka shpërthyer një furtunë ndjenjash kafshërore. Njerëzit sa më shumë që tregojnë shkathtësi në këto dije dhe në këto ligje të sotme, aq

më shumë varfërohen nga cilësitë e mira dhe nga cilësitë njohëse të të mirave, gjithashtu u pakësohen edhe druajtja, turpi, frika ndaj Zotit dhe sinqeriteti, që janë veti të natyrës njerëzore.

Nga ana tjetër, edhe mësimet e të krishterëve po përgatisin tunele për të hedhur në erë të vërtetën dhe ndershmërinë. Dhe të krishterët, sa herë që gjejnë vend dhe mundësi, përdorin gënjeshtrenë dhe shpifjen deri në imtësi për ta asgjësuar Islamin. Ata po sajojnë receta ngashënjyese nga më të rejat dhe mënyra devijuese nga më të avancuarat që ta fyejnë **njeriun e përsosur**, i cili është krenaria e të gjithë të shenjtëve, kurora e të gjithë të afërmeve ndaj Zotit dhe prijësi i të gjithë profetëve të dëlirë. Aq sa që me plot djallëzi, ata tregojnë pamje të sajura e të shëmtuara të Islamit dhe të udhëheqësit të dëlirë të Islamit nëpër teatro e shfaqje. Ata kanë përdorur gjithë ligësinë e tyre që nëpërmjet teatrit, të përhapin shpifje dhe trillime për t'i hedhur baltë Islamit dhe Profetit fisnik.

Tani, dëgjoni o muslimanë! Dhe dëgjoni me vëmendje! Të gjitha shpifjet dhe komplotet që kanë thurur populli i krishterë për të penguar ndikimet fisnike të Islamit, të gjitha intrigat që janë ngritur, të gjitha paratë që janë derdhur lumë dhe të gjitha mënyrat e turpshme që janë përdorur, prej të cilave, më mirë ta mbajmë pastër këtë shkrim, përbëjnë përpjekje prej magjie të popujve të trinitetit. Andaj, edhe Zoti i Madhërishëm derisa nuk do të tregonte dorën e Tij të fortë që përmban fuqinë e mrekullisë dhe përmes mrekullisë ta bënte magjinë e tyre copë e thërrime, ishte krejtësisht e pamundur që zemrat e thjeshta të shpëtonin nga kjo magji. Andaj, për ta asgjësuar këtë magji, Zoti i Madhërishëm u dha muslimanëve të sinqertë të kësaj kohe mrekullinë, dërgoi këtë rob për t'u bërë ballë kundërshtarëve, duke e bekuar atë me shpalljen *[ilhamin]* dhe me fjalën e Tij dhe me bekimet e Tij të veçanta dhe duke i dhuruar dijet e hollësishme të rrugës së Tij. Gjithashtu, Ai më ka dhënë shumë dhurata qiellore, mrekulli të larta dhe njohje e urtësi shpirtërore, në mënyrë që nëpërmjet këtij guri qiellor, ta copëtojë bustin prej dylli që ka ndërtuar magjia perëndimore.

Andaj o muslimanë! Ardhja e këtij modesti është një mrekulli prej Zotit të Madhërishëm për të larguar errësirat e magjisë. **A nuk duhet të vinte në botë edhe mrekullia përballë magjisë?** A ju duket e habitshme dhe e pamundur, që Zoti i Madhërishëm të tregonte shkëndijën e së vërtetës që ka ndikimin mrekullibërës përballë intrigave të skajshme që u shndërruan deri në magji?

O të mençur! Mos u çuditni se përse Zoti Madhërishëm ka zbritur prej qiellit një dritë qiellore në këtë kohë tejet të errët. Në këtë kohë të nevojshme, Ai ka zgjedhur dhe ka dërguar në botë një rob për të mirën e të gjithëve, për të ngritur fjalën e Islamit, për të përhapur dritën e Profetit Muhammed^{sav}, për të mbështetur muslimanët dhe për të pastruar gjendjen e tyre të brendshme. Duhet të çuditeshit atëherë kur Ai Zot që është Mbështetësi i fesë Islame, që premtoi t'i ishte Rojë mësimi të Kuranit dhe që nuk do ta lejonte atë të ftohej, të zvetënohej e të errësohej, të heshte duke e parë këtë errësi dhe duke i dëshmuar këto trazira të brendshme e të jashtme dhe të mos i kujtohej premtimi, të cilin në fjalën e Vet, e bëri me këmbëngulje të fuqishme. Sërish ju them: Nëse do të kishte vend për çudi, do të ishte atëherë kur profecia krejtësisht e qartë e Profetit fisnik të gabonte, në të cilën ai pati thënë:

“Zoti i Madhërishëm në krye të çdo shekulli, dërgon një rob të Tij, që e ripërtërin besimin”.¹

1 Vetëm tradita a zakoni i botimit të përkthimeve të Kuranit të Shenjtë, ose thjesht publikimi i haditheve të Profetit në urdu a në persisht, ose mësimi i dogmave të thata plot bidatesh, siç e kanë bërë zakon dijetarët e kohës së sotme, të gjitha këto nuk mund të quhen në kuptimin e plotë të fjalës “ripërtëritje e fesë” [“texhdid-ud-din”], madje ajo e fundit është ripërtëritje e rrugëve të djallit dhe pritë kundër fesë. Të përhapësh në botë Kuranin e Shenjtë dhe hadithet e sakta, pa dyshim është një punë e mirë. Këtë punë mund ta bësh qoftë si çdo zakon, qoftë me përqendrim dhe me zbulurime, por pa iu nënshtruar me sinqeritet të

Andaj ky moment nuk është për t'u çuditur, përkundrazi, është për të falënderuar mijëra e mijëra herë dhe për t'u shtuar në besim e në bindje, që Zoti i Madhërishëm me bekimin dhe mirësinë e Tij, ka përmbushur premtimin e Vet dhe, në profecinë e të Dërguarit të Vet, nuk lejoi të ketë vonesë as edhe për një minutë dhe jo vetëm që e përmbushi këtë profeci,

plotë Kuranit dhe haditheve. Shërbime të tilla pa thelb mund të bëjë çdo njeri që ka njëfarë dije dhe kjo ndodh gjithmonë. Njerëz të tillë nuk kanë asnjë lidhje me punën e reformatorit [muxhedid]. Madje, këto gjëra tek Zoti i Madhërishëm nuk vlejnë më shumë se sa të shesësh kocka. Allahu i madhëruar qoftë thotë:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿١٠٦﴾
كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿١٠٧﴾

“Pse thoni diçka që vetë nuk e bëni. Është shumë e urryer tek Allahu ta thoni atë që vetë nuk e bëni” [Es-Saf:3-4]

dhe gjithashtu thotë:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسُكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مِّنْ ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ

“O ju që besuat! Jeni përgjegjës për veten tuaj! Nuk mund t’ju dëmtojë ai që devijoi, nëse e keni marrë udhëzimin” [El-Maidah:106].

Si mund t’i tregojë rrugën i verbri të verbrit? E si mund t’i pastrojë lëkurën i lebrosur i tjetrit? Ripërtëritja e fesë [texhdid-ud-din] është ajo ndjenjë e shenjtë, e cila në radhë të parë, bie me vrull dashurie në zemrën e pastër të atij njeriu që arrin në gradën e komunikimit me Zotin dhe më pas, herët a vonë, ajo shpërndalet edhe te të tjerët. Ata që marrin forcën e ripërtëritjes prej Zotit, nuk janë shitës kockash, por në të vërtetë janë mëkëmbës të të Dërguarit të Allahut^{savs} dhe shpirtërisht kalifë të tij. Zoti i Madhërishëm i bën trashëgimtarë të të gjitha atyre bekimeve që u jepen profetëve dhe të dërguarve. Fjalët e tyre burojnë nga vrulli i brendshëm dhe jo thjesht nga përpjekja. Ata flasin me vepra dhe jo thjesht me fjalë. Shpallja e Zotit të Madhërishëm manifestohet në zemrat e tyre dhe, në çdo kohë vështirësie, ata mësohen nga shpirti i shenjtë. Në bisedën dhe karakterin e tyre nuk gjendet asnjë formë e dashurisë tokësore, sepse ata bëhen krejtësisht të kulluar dhe tërhiqen plotësisht drejt Zotit. (Autori)

por hapi derën e mijëra profecive dhe mrekullive për të ardhmen. Nëse jeni besimtarë, falënderoni dhe bëni sexhde falënderimi, sepse ju keni gjetur kohën, të cilën etërit tuaj të dëlirë dhe shpirtra të panumërta mbetën duke e pritur dhe duke e dëshiruar derisa kaluan në botën tjetër. Tashmë është në dorën tuaj ta vlerësoni ose jo e të përfitoni ose jo nga kjo. Unë këtë do ta them vazhdimisht dhe nuk mund të ndalem pa e treguar se **unë jam ai që është dërguar në kohën e duhur për reformën e njerëzve**, në mënyrë që besimi të vendoset edhe një herë në zemrat e tyre. Unë jam dërguar pors ai² që ishte dërguar pas atij njeriu të Zotit, komunikuesit me Allahun³. Po, ai që shpirti i të cilit u ngjiti në qiell pas shumë sflitjeve gjatë qeverisjes së Herodit. Më pas erdhi komunikuesi i dytë⁴ me Allahun, i cili në të vërtetë është i pari nga të gjithë dhe është kryetari i profetëve, që të ndëshkonte disa faraonë të tjerë, për të cilin u tha:

إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَهِيدًا عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ رَسُولًا ﴿١٦﴾

“Sigurisht, Ne ju dërguam një të dërguar si dëshmitar mbi ju, ashtu siç i dërguam Faraonit një të dërguar”,⁵

dhe i cili, ishte i ngjashëm me komunikuesin e parë në misionin e tij, por shumë më i lartë nga ai për nga pozita e tij. Edhe atij i ishte premtuar një i ngjashëm me Mesihun, që do të kishte forcën, natyrshmërinë dhe cilësinë e Mesihut, të birit të Merjemes dhe që do të vinte në një kohë të ngjashme me kohën e Mesihut dhe pas një periudhe, thuajse të ngjashme me periudhën Mesihut, të birit të Merjemes që erdhi pas komunikuesit të parë. Pra, Mesihu i Premtuar ka zbritur nga qielli në shekullin e

2 Hazret Isai^{as} [Përkthyesi]

3 Hazret Musai^{as} Kelimullah [Përkthyesi]

4 Hazret Profeti Muhammed^{savs} [Përkthyesi]

5 El-Muzzemmil:16.

katërmbëdhjetë. Zbritja e tij ishte shpirtërore, ashtu siç njerëzit e përsosur, pas ngjitjes së tyre, zbresin për përmirësimin e njerëzve. Ai ka zbritur në një kohë që ishte e ngjashme në të gjitha aspektet me kohën e zbritjes së Mesihut të birit të Merjemes, në mënyrë që të mençurit të gjejnë shenjë.⁶

6. Koha që ne jetojmë, është një kohë kur adhurimi i materies, largimi nga thelbi dhe spiritualiteti, mungesa e besnikërisë, mosruajtja e amanetit, heqja dorë nga e vërteta dhe nga pastërtia morale dhe përfshirja deri në fund në lakmi, koprraci e dashuri ndaj botës janë përhapur në përgjithësi, ashtu siç ishin të përhapura te hebrenjtë në kohën e ardhjes së Hazret Mesihut, të birit të Merjemes. Ndaj, ashtu siç hebrenjtë e asaj kohe ishin në padituri të plotë ndaj mirësisë së vërtetë, dhe vetëm dogmat dhe zakonet i quanin mirësi dhe përveç kësaj, ndershmëria, amaneti, dëlirësia dhe drejtësia, dhembshuria dhe mëshira e vërtetë nuk ekzistonin fare te ta dhe adhurimin ndaj Krijuesit të Vetëm e kishin zëvendësuar me lloj-lloj adhurimesh ndaj krijesave, të gjitha këto gjëra janë shfaqur edhe në kohën tonë. Njerëzit nuk tregohen më të përlulur dhe mirënjohës duke konsumuar gjërat e lejuara. Nuk ndiejnë më ndonjë pakënaqësi a urrejtje për gjërat e ndaluara. Porositë e bekuara të Zotit të Madhërishëm i anashkalojnë me hile. Shumica e dijetarëve muslimanë u ngajnë jo pak skribëve dhe farisenjve të asaj kohe. Sitin mushkonjë dhe kapërdijnë devenë. Mbyllin mbretërinë e qiejve para njerëzve; as vetë nuk hyjnë, as nuk i lënë të hyjnë ata që janë për të hyrë. Falin namaze të gjata, por në zemër nuk kanë dashurinë dhe madhështinë e Zotit të Vërtetë. Bëjnë vaze shumë emocionuese nëpër minbere, por punët e tyre të brendshme janë të tjera. Të çuditshëm i kanë sytë, që pavarësisht nga dëshirat rebele dhe shkatërruese, qajnë me mjeshtëri. Dhe të çuditshme i kanë gojët, që pavarësisht se janë tërësisht të panjohura, pretendojnë t'i njohin zemrat. Kështu pra, veset çifute i shohim të përhapura gjithandej. Te njerëzit ka ndryshuar fort druajtja dhe frika ndaj Zotit. Dobësia e besimit ua ka ftohur dashurinë ndaj Zotit. Po fundosen vazhdimisht në dashurinë ndaj botës. Dhe domosdo do të ndodhte e gjithë kjo, sepse Udhëheqësi dhe Prijësi ynë, Hazret Profeti *selallahu alejhiveselam* e kishte bërë profecinë:

“Do t'i vijë një kohë këtij umeti, kur ai do t'i ngajë fort hebrenjve dhe do t'i bëjë të gjitha ato punë, që kanë bërë hebrenjtë. Madje, nëse hebrenjtë kanë hyrë deri në vrimën e miut, edhe muslimanët do të hyjnë në të. Atëherë do të lindë një njeri me prejardhje perse që do t'ua mësojë besimin. Besimi edhe sikur të jetë i varur

Andaj, çdokush duhet që të mos nxitojë në mohimin e tij, në mënyrë që të mos quhet luftues kundër Zotit të Madhërishëm. Njerëzit e botës që kanë mendime të errëta dhe që këmbëngulin në imagjinatat e tyre të vjetra, nuk do ta pranojnë atë, por shumë shpejt koha do t'ua tregojë gabimin. “Në botë erdhi një alarmues dhe bota nuk e pranoi atë, por Zoti do ta pranojë dhe do të shfaqë vërtetësinë e tij me sulme shumë të fuqishme”. Kjo nuk është thënie e njeriut, por shpallje e Allahut të Lartësuar dhe fjalë e Zotit të Madhërishëm. Dhe jam i bindur që ditët e këtyre sulmeve janë afër. Por

në yllin *Thureja*, ai do ta gjejë atë edhe atje”.

Kjo profeci është e Profetit Muhammed^{savs}. Shpallja e Zotit ma qartësoi kuptimin duke më treguar hollësisht edhe realizimin e saj. Zoti i Madhërishëm përmes shpalljes më bëri të qartë se edhe Hazret Mesihu i biri i Merjemes ishte një mësues i besimit që lindi pas katërmbëdhjetë shekujve nga Hazret Musai, në kohën kur hebrenjtë ishin dobësuar jashtëzakonisht shumë në besim dhe për shkak të kësaj dobësie të besimit, u përfshin në ato farë ligësish, të cilat në të vërtetë, janë degë të mosbesimit. Kështu që, afërsisht katërmbëdhjetë shekuj pas Profetit të vet^{savs}, edhe këtij *umeti* i lindën me shumicë të njëjtat probleme që u patën lindur hebrenjve të asaj kohe. Në këtë mënyrë do të përmbushej profecia që ishte bërë për ta. Andaj, Zoti i Madhërishëm përmes fuqisë së Tij të përsosur edhe atyre u dërgoi një mësues të besimit, të ngjashmin e Mesihut. **Mesihu** që duhej të vinte jam unë, më pranoi nëse doni. Le të dëgjojë ai që ka veshë. Kjo është punë e Zotit të Madhërishëm, por e çuditshme në sy të njerëzve. Nëse dikush e quan të gënjeshtërt këtë gjë, edhe të vërtetët e mëparshëm janë quajtur gënjeshtarë. Gjonin, domethënë Jahjanë, të birin e Zekariasë, hebrenjtë nuk e pranuan assesi, edhe pse **Mesihu** dha dëshminë në lidhje me të duke thënë se ky është po ai që ishte ngritur në qiell dhe që ishte premtuar në skriptet hyjnore të zbritjeve sërish prej qiellit. Zoti gjithmonë punon me metafora dhe për shkak të natyrës, të cilësisë dhe të kapacitetit, emrin e njërit ia jep tjetrit. Ai që ka zemrën porsì zemra e Ibrahimit, në sy të Zotit ai është Ibrahim. Dhe ai që ka zemrën porsì zemra e Omer *Farukut*, në sy të Zotit ai është Omer *Faruk*. A nuk lexoni hadithin:

“Nëse edhe ky umet ka ndonjë *muhad-deth*, të cilit i flet Allahu i Madhërishëm, ai është Omeri”.

këto sulme nuk do të bëhen me shpatë e me sëpatë. Nuk do të ketë nevojë për shpata dhe pushkë. Ndihma e Zotit të Madhërishëm do të zbresë me armatime shpirtërore dhe do të bëhet një luftë e fortë me çifutët. Kush janë ata? Janë njerëzit adhures të formës që ndoqën unanimsht hapat e hebrenjve. Shpata qiellore e Allahut do t'i ndajë dysh të gjithë këta, aq sa do të zhduket natyra çifute. Çdo *dexhall* mbulues i së vërtetës, adhures i botës, njësy që nuk e ka syrin e besimit, do të vritet nga shpata e argumentit therës. E vërteta do të fitojë dhe Islamit edhe një herë do t'i vijë ajo ditë

Vallë, ky hadith a do të thotë se të qenët *muhad-deth* ka marrë fund me Hazret Omerin?! Kurrsesi! Përkundrazi, kuptimi i hadithit në fjalë është që kur gjendja shpirtërore e dikujt i përngjan gjendjes shpirtërore të Omerit, në kohë nevojë, ai do të bëhet *muhad-deth*. Kështu që, dikur edhe këtij modesti i erdhi shpallje në lidhje me këtë:

فَيْبِكَ مَادَّةُ فَارُوقِيَّةَ

“Ke brumë Faruku”.

Kështu që, natyra e këtij modesti, ka ngjashmëri me jo vetëm njerëzit e dëlirë të mëparshëm, gjë që e kam shpjeguar gjerësisht në librin “Berahin-e-Ahmedia”, por në mënyrë të veçantë edhe me natyrën e Hazret Mesihut. Pikërisht për shkak të kësaj ngjashmërie shpirtërore, ky modest është dërguar me emrin e Mesihut, që të shpartallojë besimin e kryqit. Pra, unë jam dërguar për ta thyer kryqin dhe për të vrarë derrat. Unë kam zbritur prej qiellit, së bashku me engjëjt e pastër që ishin në të djathtë dhe në të majtë time, të cilët Zoti im që është me mua, do t'i dërgojë në çdo zemër të përgatitur për të përmbushur misionin tim, madje po i dërgon. Edhe sikur unë të rri i heshtur dhe pena ime të mos shkruajë, ata engjëj që zbritën bashkë me mua, nuk mund ta ndalin punën e tyre. Ata kanë në duar topuz të mëdhenj që u janë dhënë për ta thyer kryqin dhe për ta shkelur idhullin e adhurimit ndaj krijesave.

Një i paditur ndoshta do të habitet se çfarë kuptimi ka zbritja e engjëjve. Atëherë, le të jetë e qartë se është praktika e Allahut që sa herë që zbrit prej qiellit ndonjë i dërguar, profet a *muhad-deth* për përmirësimin e njerëzve, bashkë me të, zbrasin patjetër edhe engjëj, të cilët fusin udhëzimin në zemrat e përgatitura dhe i nxisin për të bërë mirësi. Ata vijnë ta bëjnë këtë punë, derisa të agojë drita e besimit

pranverore dhe e ndritshme, që i pati ardhur në kohët e kaluara dhe ai diell edhe një herë do të ngrihet me gjithë shkëlqimin e tij si në të kaluarën. Por, jo ende. Duhet që qielli ta ndalë ngritjen e tij, derisa zemrat tona të bëhen gjak nga mundimi dhe vetëfljimi, derisa ne të humbasim gjithë rehatinë tonë për hir të shfaqjes së tij dhe të pranojmë të gjitha çnderimet për nderin e Islamit. **Ringjallja e Islamit kërkon një shpërblësë prej nesh. Çfarë është ajo? Është vdekja jonë në këtë rrugë.** Pikërisht në këtë vdekje bazohen jeta e Islamit, jeta e muslimanëve dhe manifestimi i Zotit

dhe e drejtësisë, pas largimit të errësirës së mohimit dhe të devijimit. Siç e thotë Allahu i Madhërishëm:

تَزَلُّ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ أَمْرِ ۖ
سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ الْفَجْرِ ۖ

“Zbresin engjëjt dhe shpirti i shenjtë gjatë saj me urdhrin e Zotit të tyre, në çdo çështje. Paqe! Kjo vijon derisa të zbardhë agimi”. [El-Kedr 97:5-6]

Kështu që, zbritja e engjëjve dhe e shpirtit të shenjtë prej qiellit ndodh atëherë kur një njeri i madh zbret në tokë, duke u veshur me mantelin e kalifatit dhe duke pasur bekimin e komunikimit me Zotin. Shpirti i shenjtë i jepet kalifit në mënyrë të veçantë, kurse engjëjt që vijnë bashkë me të, zbresin në zemrat e përgatitura në të gjithë botën. Atëherë kudo ku ka njerëz të çmuar, marrin rrezin e kësaj drite dhe kjo dritë përhapet anembanë botës. Efekti i pastër i engjëjve bën që zemrat e njerëzve vetvetiu të mendojnë për mirësi, dhe *teuhidi* fillon t’u duket i dashur. Zemërdrejtët gëzojnë frymën e pëlqimit, të vërtetësisë dhe të kërimit të drejtësisë. Të dobëtët gëzojnë fuqi. Në çdo anë zë të fryjë një erë që e ndihmon reformatoren në përmbushjen e misionit dhe të qëllimit të tij. Një dorë e fshehtë bën që njerëzit vetvetiu të fillojnë të shtyhen drejt dëlirësisë. Popujt vihen në lëvizje. Atëherë njerëzit e paditur mendojnë se mendësitë e botës vetvetiu morën një kthesë rrënjësore, por në të vërtetë këtë punë e bëjnë engjëjt që zbresin bashkë me kalifin e Allahut dhe që u dhurojnë njerëzve forca të jashtëzakonshme për të pranuar dhe për të kuptuar të vërtetën. I zgjojnë të përgjumurit. I zhdehin të dehurit. Të shurdhërve ua hapin veshët. Të vdekurve u japin frymën e jetës dhe ata që janë në varre, i zhvarrosin. Atëherë njerëzit përnjëherë fillojnë të hapin sytë. Zemrat e tyre fillojnë të kuptojnë gjërat që ishin të fshehta deri më parë.

të Gjallë. Dhe pikërisht kjo është ajo që me fjalë të tjera quhet Islam. Zoti i Madhërishëm tani do që ta ringjallë këtë Islam. Ishte e nevojshme që Ai të vendoste prej Vetes një ndërmarrje të jashtëzakonshme dhe ndikuese në çdo aspekt për ta sjellë në jetë këtë projekt madhor. Andaj, Zoti i Urtë dhe i Plotfuqishëm kështu veproi: dërgoi këtë rob modest për ripërtëritjen e njerëzve. Dhe punën e përhapjes së Islamit dhe çështjen e mbështetjes të së vërtetës e ndau në degë të ndryshme, që t'i tërheqë njerëzit në rrugën e drejtë.

Këta engjëj, në të vërtetë, nuk janë të ndarë nga kalifi i Allahut, madje janë drita e fytyrës së Tij dhe shenjat e spikatura të kurajës së Tij, që tërheqin drejt vetes përmes fuqisë magnetike të vet çdokënd që ka ngjashmëri me të, qoftë afër ose larg fizikisht, qoftë i njohur ose krejtësisht i panjohur. Kështu që, në kohën e Tij të gjitha lëvizjet drejt mirësisë që bëhen dhe vrulli që përhapet për të pranuar të vërtetën, qoftë te njerëzit e Azisë, ose të Evropës, ose të Amerikës, realisht shkaktohen nga po këta engjëj që zbresin së bashku me kalifin e Allahut. Ky është ligji i Zotit, në të cilin nuk do të gjeni ndryshim asnjëherë, ligj ky që është i qartë dhe shumë i kuptueshëm. Do të jetë fatkeqësia juaj nëse nuk do të thelloheni në të. Ngaqë ky modest ka ardhur prej Zotit të Madhërishëm me drejtësinë dhe vërtetësinë, ju do të gjeni në çdo anë shenja të vërtetësisë sime. Nuk është e largët ajo kohë, madje është shumë afër, kur do të shikoni ushtri engjëjsh duke zbritur prej qiellit nëpër zemrat e Azisë, të Evropës dhe të Amerikës. Ju e keni ditur nga Kurani Famëlartë që bashkë me zbritjen e kalifit të Allahut, është e nevojshme të zbresin edhe engjëjt, në mënyrë që ata t'i kthejnë zemrat drejt së vërtetës. Andaj, priteni këtë shenjë. Po nuk zbritën engjëjt, po nuk patë shenja dalluese të zbritjes së tyre në botë dhe po nuk vërejtët lëvizjen e zemrave drejt së vërtetës më shumë se sa ndodh zakonisht, kuptojeni se askush nuk zbriti prej qiellit. Por, po ndodhën të gjitha këto, atëherë hiqni dorë nga mohimi, në mënyrë që te Zoti i Madhërishëm të mos quheni popull rebel.

Shenja e dytë është ajo që Zoti i Madhërishëm më bekoj veçanërisht me dritat që Ai u jep robërve të Tij të zgjedhur, të cilave nuk u bëjnë dot ballë të tjerët. Andaj, nëse dyshoni, ejani për përballje dhe dijeni se kurrsesi nuk mund të më bëni dot ballë. Keni gjuhën, por jo zemrën; trupin, por jo shpirtin; bebëzat e syve, por pa dritë. Zoti i Madhërishëm ju dhëntë dritë, që të shihni.

Njëra prej këtyre degëve është ajo e përgatitjes së librave, një përgjegjësi me të cilën është ngarkuar ky modest. Mua më janë dhënë ato dije dhe njohuri që nuk vijnë nga fuqia e njeriut, por vetëm nga fuqia e Zotit të Madhërishëm dhe më janë zgjidhur vështirësitë jo nga përpjekja njerëzore, por nga mësimet prej shpirtit të shenjtë.

Dega e dytë e kësaj ndërmarrjeje është publikimi i broshurave dhe i njoftimeve, gjë e cila po vijon me urdhrin e Zotit për argumentim të plotë.

Shenja e tretë është që Profeti fisnik që ju deklaroni se e besoni, pagja qoftë mbi të, ka përshkruar rreth këtij modesti, gjë që është përmendur në *sihahët* tuaj, diçka në të cilën nuk jeni thelluar deri më sot. Andaj, realisht bëheni armiq të fshehtë të Profetit Muhammed^{sav}, sepse shqetësoheni jo për të provuar vërtetësinë e tij, por pavërtetësinë e tij. Tani, shumë prej jush do të shkruajnë fetva *qafiri* ndaj meje dhe nëse do të kishit mundësi, do të më vrisnit. Por kjo qeveri nuk është si ajo që nxitonte shumë në luftë, që tregohej shumë naive në të kuptuarit, që gjendej shumë larg virtyteve dhe që i jepte frymë edhe më shumë shpirtit çifut. Kjo qeveri edhe pse nuk i gëzon dhuntitë dhe bekimet e besimit, është shumë herë më mirë se qeveria e kohës së Herodit që i ra në qaf Hazret **Mesihut, birit të Merjemes**, madje edhe më mirë se shtetet islamike të sotme për sa i përket vendosjes së paqes, ngritjes së mirëqenies, dhënies së lirisë, të sigurisë dhe të edukimit ndaj popullit, zbatimit të ligjit dhe ndëshkimit të kriminelëve. Urtësia e thellë e Zotit të Madhërishëm ashtu siç nuk e dërgoi Mesihun në kohë qeverisjeje të hebrenjve, edhe për mua zgjodhi të njëjtën situatë, në mënyrë që ata që kuptojnë, të gjejnë shenjë. Nëse mohuesit e kësaj kohe më përqeshin, nuk është për të ardhur keq, sepse të parët e tyre u sollën edhe më keq me profetët e kohërave të veta. Edhe Mesihu u përqesh shumë herë. Njëherë vet vëllezërit e tij që kishin lindur nga e njëjta nënë, e quanin të çmendur e donin edhe ta burgosnin. Të tjerët plot herë vendosën ta vrisnin. E qëlluan me gurë. Në mënyrën më të ulët e pështynë në fytyrë. Madje, në bindjen e tyre e kryqëzuan dhe e vranë. Por ngaqë nuk i kishin thyer kockat, ai shpëtoi falë përkrahjes së një njeriu të mirë dhe besnik dhe pasi kaloi ditët e mbetura të jetës së tij, u ngrit drejt qiellit. U lëkundën edhe ndjekësit e Mesihut si dhe ata që ishin shokë të tij gjatë netëve dhe ditëve. Dikush përfitoi tridhjetë monedha ryshfet për ta dorëzuar atë, ndërsa dikush tjetër, mu para tij, duke e treguar me gisht, e mallkoi. Nga ana tjetër, dishepujt e tjerë që

Deri më tani u botuan pak më shumë se njëzet mijë fletëpalosje me qëllim që t'ua shpërndajmë argumentet islame popujve të tjerë dhe këto do të vijojnë të botohen sipas nevojës edhe në të ardhmen.

Dega e tretë e kësaj ndërmarrjeje përfshin vizitorët, mysafirët dhe udhëtarët që vijnë në kërkim të së vërtetës si dhe për qëllime të tjera të ndryshme, që vijnë për të më takuar të nxitur nga informimi i ndërmarrjes hyjnore. Edhe kjo degë vijon të përhapet. Dikur më pak e dikur vërshimi i tyre bëhet shumë i madh. Kështu që në këto shtatë vite, duhet të kenë ardhur më shumë se gjashtëdhjetë mijë mysafirë. Se sa prej atyre që kishin zemra të përgatitura, u janë mundësuar përmes fjalimeve qetësi shpirtërore dhe zgjidhje të problemeve të tyre dhe u janë larguar dobësitë, këtë e di Zoti i Madhërishëm.

Por nuk ka aspak dyshim që ligjëratat që janë mbajtur e që mbahen në përgjigje të pyetjeve të tyre, ose fjalimet që mbaj në varësi të kohës dhe të situatës, në disa raste ndikuan pozitivisht shumë më shumë se sa librat, pasi ato janë më të efektshme dhe më shpejt nguliten në zemra. Kjo është arsyeja që të gjithë profetët e kanë praktikuar këtë metodë. Madje, përveç Fjalës së Zotit të Madhërishëm që u publikua si shkrim i mbyllur, të gjitha fjalimet e profetëve u përhapen në formë ligjëratash në kohërat e tyre.

pretendonin të ishin shokë të ngushtë, ia mbathën, duke pasur në zemrat e tyre lloj-lloj dyshimesh rreth tij. Por ngaqë ai ishte i vërtetë, Zoti i dha jetë ndërmarrjes së tij, pasi të kishte vdekur një herë. Jeta e dytë e Mesihut që është e gdhendur në mendësinë e të krishterëve, në të vërtetë është ajo e besimit të tij që u ringjall pasi të kishte vdekur një herë. Zoti i Madhërishëm edhe mua më dha lajmin e mirë: Unë do të të jap jetë edhe njëherë pas vdekjes. Dhe tha: Ata që janë të afërt me Zotin, ringjallen pas vdekjes. Dhe tha: **Unë do të tregoj shkëndijën Time dhe me fuqinë Time do të të ngre.** Andaj, edhe kjo jeta ime e dytë do të thotë jeta e qëllimeve të mia, por pak janë ata që i kuptojnë këto sekrete. (Autori)

Në përgjithësi, profetët këtë metodë e kanë pasur dhe si ligjërues dhe njëherësh njohës të situatës, në takime dhe mbledhje të ndryshme në bazë të nevojës dhe në bazë të gjendjes së njerëzve, flisnin duke u fuqizuar nga shpirti i shenjtë. Ata nuk flisnin si folësit e kohës së sotme, që synojnë vetëm të nxjerrin në pah bagazhin e tyre arsimor ose zënien e ndonjë njeriu të thjeshtë me anë të oratorisë së gënjeshtërt dhe të arsyetimeve sofistike, duke e bërë atë afër xhehenemit më shumë se veten. Kurse profetët flisnin me çiltërsi të skajshme dhe atë që gurgullonte në zemrën e tyre, ua kalonin zemrave të njerëzve të tjerë. Fjalët e tyre të shenjta binin mu aty dhe për atë që duhej. Ata nuk i rrëfenin audiencës asnjë gjë për qejf apo si përrallë, por i këshillonin në formë mjekimi, duke i parë të sëmurë dhe të përfshirë në lloj-lloj gjëmash shpirtërore; ose me argumente të pathyeshme ua largonin dyshimet. Bisedat e tyre ishin fjalëpakta, por kuptimplota.

Ndaj, po këtë metodë e zbaton edhe ky modest dhe për vizitorët dhe mysafirët, duke parë aftësinë, nevojën dhe duke marrë parasysh sëmundjet

7. Këtu është e udhës të përmend një ngjarje të çuditshme. Njëherë më rastisi të udhëtoja në Aligarh. Për shkak të sëmundjes së dhimbjes së kokës, gjë për të cilën para pak ditësh në Kadian pata edhe krizë, nuk isha në gjendje të bëja diskutime dhe punë të tjera mendore. Edhe tani nuk jam në gjendje të flas shumë ose të punoj a të mendoj tej mase. Isha pikërisht në këtë gjendje, kur një hoxhë nga Aligarh i quajtur Muhammed Ismail më takoi dhe me shumë përulësi më kërkoi të ligjëroja duke thënë: Njerëzit prej kohësh kanë shumë dëshirë t'ju dëgjojnë, ndaj do të ishte mirë të mblidhemi në një shtëpi dhe ju të na ligjëroni. Unë gjithmonë kam dashur me gjithë zemër t'u tregoj njerëzve fjalët e vërteta, ndaj, edhe këtë kërkesë e pranova me shumë kënaqësi, sepse doja që sa më shumë njerëzve t'u tregoja çfarë është Islami në të vërtetë dhe si njerëzit e kuptojnë sot atë. I thashë hoxhës së nderuar: InshaAllah, do t'ju tregoj realitetin e Islamit.

Por, pas kësaj Zoti i Madhërishëm më ndaloi nga kjo punë. Jam i bindur që ngaqë nuk kam qenë mirë me shëndet, Zoti i Madhërishëm nuk dëshiroi të fusja veten në vështirësi të madhe duke u munduar. Kështu që, Ai më ndaloi të ligjëroja.

e tyre, gjithmonë e mban hapur derën për fjalime.⁷ Sepse kjo detyrë nuk mund të përmbushet në asnjë mënyrë tjetër veçse të piketohet e keqja dhe të jepen këshilla në mënyrë të herëpashershme për ta larguar atë,

Kjo më kishte ndodhur edhe më parë, kur isha i sëmurë dhe në *keshf* më takoi njëri prej profetëve të kaluar dhe nga dhembshuria më këshilloi: Pse bën kaq shumë përpjekje mendore, do të sëmuresh. Pra, kjo ishte një ndalesë nga Zoti i Madhërishtëm, gjë që ia përmenda hoxhës së nderuar. Arsyeja ka qenë tërësisht e vërtetë. Ata që më kanë parë në kohë krizash të kësaj sëmundjeje, ose më kanë parë se sa shumë sëmuresha pas diskutimesh të gjata ose përpjekjesh të vazhdueshme mendore, pavarësisht se nuk besojnë në shpalljet e mia ngaqë nuk i njohin, besojnë me bindje se unë me të vërtetë e kam këtë sëmundje. I nderuari doktor Muhammed Husejn Khan që është edhe gjyqtar nderi dhe deri më tani më mjekon, gjithmonë më ka porositur të shmangem nga lodhja mendore, derisa ta kapërcej sëmundjen. Doktorin në fjalë është dëshmitari i parë i gjendjes sime. Po ashtu, shumë shokë të mi e dinë, siç për shembull i nderuari Maulvi Hakim Nurudin, mjek i rrethit Xhamu, që gjithnjë qëndron i angazhuar në shërbimin tim me zemër, shpirt dhe para; ekonomisti i nderuar Munshi Abdul Hak që jeton dhe punon në qytetin Lahor, i cili gjatë ditëve të sëmundjes sime më shërbeu kaq shumë sa që s'mund ta përshkruaj dot, të gjithë këta njerëz të sinqertë janë dëshmitarë të gjendjes sime.

Por me keqardhje, edhe pse çdo besimtar e ka për detyrë ta mirëkuptojë tjetrin, hoxha në fjalë nuk e trajtoi kështu arsyen time, përkundrazi, duke më paragjykuar skajshmërisht, më quajti mashtrues. Gjithçka që tha ai, vetë një shok i tij i quajtur **Doktor Xhemaludin** po me lejen e tij e ka përshkruar dhe e ka përhapur më pas mes njerëzve, të cilën e shkruaj bashkë me përgjigjen time sa vijon:

Thotë: Unë i thashë atij (domethënë mua, në qytetin Aligarh) që nesër është e xhuma, jepni një vaz. Ai më premtoi të bënte vaz, por të nesërmen në mëngjes, më dërgoi njoftimin që atij nëpërmjet shpalljes iu ndalua të bënte vaz. Për mendimin tim, ai refuzoi për shkak të paaftësisë për të folur dhe të frikës nga prova.

Them: Ky mendim i hoxhës nuk është asgjë tjetër përveçse një paragjykim, gjë që në Islam është rreptësisht e ndaluar dhe nuk është punë e njerëzve me karakter të pastër. Po të kisha pretenduar për herë të parë marrjen e shpalljeve pikërisht në Aligarh, mund të kishte arsye që tjetri të më paragjykonte dhe të mendonte se duke parë ndikimin, nivelin e lartë të dijes, bëmat dhe madhësitinë e hoxhës,

ose veset të trajtohen si gjymtyrë që kanë lëvizur nga vendi i tyre dhe të bëhen përpjekje që ato të vijnë në vendin e vet. Zoti i Madhërishëm, pikërisht për këtë arsye, dërgoi disa mijë profetë e të dërguar dhe i porositi

unë të frikësohesha dhe për ta hequr qafe, t'i tregoja këtë arsye. Por, unë kam gjashtë – shtatë vite që bëj një deklaratë të tillë, që marr shpalljen prej Zotit dhe këtë gjë po në atë kohë e kam publikuar në të gjithë vendin. Shumë nga faqet e librit “Berahin-e-Ahmedia” janë plot me këto shpallje. Po të isha i paafte për të folur, nuk mund t'i mbaja fjalimet në mënyrë të drejtpërdrejtë përpara mijëra bashkëmendimtarëve dhe kundërshtarëve, fjalime të cilat u shkruan dhe më pas u botuan në formë librash, siç është libri “*Surmah Çashm-e-Arje*” e as nuk mund t'i zhvilloja debatet plot argumente me mijëra njerëz të tjerë që zotëronin karaktere dhe aftësi të ndryshme. Madje, kjo punë po vijon edhe sot e gjithë ditën. Keqardhje! Shumë keqardhje për shumicën e hoxhallarëve të sotëm, të cilët janë djegur përbrenda nga zjarri i zilisë! Edhe pse njerëzve vazhdimisht u japin mësimet për vetitë e besimit, për mirësjelljen, për mirëkuptimin e ndërsjellë dhe nga *minberet* ua lexojnë edhe ajetet e Kuranit në lidhje me këtë, vetë as nuk i prekin ato. O i nderuar! Zoti ju haptë sytë! A nuk mundet që Zoti i Madhërishëm të ndalojë nga ndonjë punë një rob të Tij me të cilin Ai flet, për një arsye të caktuar? A nuk mundet që një arsye tjetër e kësaj pune të jetë pikërisht që të sprovohet karakteri juaj dhe ju dhe ata që ndajnë të njëjtin karakter dhe kapacitet me ju, si sprovë të nxirrni brendinë tuaj të papastër?

Për sa i përket asaj që sipas jush pata frikë nga madhështia dhe niveli i lartë i dijes suaj, dua t'ju them dhe ju lus të më besoni që ata që gjenden në errësirat e nefsit, në sytë e mi nuk vlejnë as sa një krimb i ngordhur, edhe sikur të zotërojnë gjithë filozofinë dhe shkencën e botës. Por ju nuk i përkisni kësaj shkalle të dijes. Jeni thjesht si një mulla me mendime të thata e të poshtra. Që ta dini, shpesh tek unë vijnë njerëz studiues, profesionistë dhe dijetarë dhe përfitojnë nga dijet shpirtërore. Nëse do t'ju vlerësoja qoftë si nxënës të tyre, do t'ju jepja nder që nuk e meritoni.

Por prapëseprapë nëse mendimet tuaja nuk sheshohen dhe ndjenjat tuaja paragjyquese nuk ftohen, me ndihmën dhe mëshirën e Allahut jam gati të ligjëroj përballë jush. Për shkak të sëmundjes nuk mund të bëj udhëtim të gjatë, por nëse doni, do t'ju mundoja të vinit me shpenzimet e mia në Lahor, në zemër të Panxhabit, për t'u ballafaquar dhe për këtë edhe do t'ju premtoja. Jam në pritje të përgjigjes suaj.

njerëzit e tjerë të dritësoheshin duke u shoqëruar me ta, në mënyrë që njerëzit e çdo kohe të gjenin shembuj të gjallë të komunikimit me Zotin dhe t'i ndiqnin ata. Shoqërimi me të dëlirët po të mos ishte i obliguar

Thotë: Ky njeri është thjesht i paaftë dhe nuk zotëron ndonjë nivel dijeje.

Them: O *Hazret!* Nuk kam pretendim për asnjë zgjuarsia a dije të kësaj bote. Çfarë të bëj me zgjuarsinë dhe shkathtësinë e kësaj bote që nuk e ndriçojnë dot shpirtin, që nuk i pastrojnë dot ndyrësitë e brendshme, që nuk krijojnë dot përlësi dhe modesti të njeriu, përkundrazi, e mbulojnë me ndryshk pas ndryshku dhe e shtojnë në mohim pas mohimi. Mua më mjafton që mirësia e Zotit më ka përkrahur dhe më ka dhuruar dije që nuk gjendet nëpër medrese, por vjen nga Mësuesi qiellor. Nëse cilësohem analfabet, aspak nuk është fyerje për mua, por nder, sepse udhëheqësi im dhe i të gjitha krijesave të botës që ishte dërguar për reformën e të gjithë njerëzve, gjithashtu ishte analfabet. Nuk çmoj aspak kokën që është e mbushur me mburrjen e dijes, por kryekëput e errët. Hapeni Kuranin Famëllartë dhe mendoni shembullin e gomarit, pak është ai?

Thotë: I bëra disa pyetje rreth shpalljes dhe ai më dha ca përgjigje të pakuptimta dhe heshti.

Them: Mbaj mend që përgjigjet ishin të kuptimplota dhe të mjaftueshme për një që zotëron pak mend dhe drejtësi. Nëse ju nuk i kuptuat, vetë tregoni paaftësinë tuaj e jo të dikujt tjetër. Të njëjtat pyetje botojini në ndonjë gazetë dhe provojeni vlerësimin e lartë që keni për vetveten.

Thotë: Kurrsesi nuk mund të besoj se po ky zotëri është autori i librave kaq të mirë.

Them: Si mund të besoni ju, kur nuk besuan edhe mohuesit e Profetit Muhammed^{savs} pavarësisht se e kishin parë me sy. Vetëm sepse e kishin mbuluar veten me errësira, atyre nuk u shfaqeshin vlerat profetike, ndaj mbetën duke thënë vazhdimisht: këto fjalë të përsosura, ky Kuran që u lexohet njerëzve dhe të gjitha ajetet e tij, atij ia shkruajnë disa njerëz dhe ia mësojnë fshehurazi natë e ditë. Në një farë mënyre, edhe mohuesit thanë të vërtetën, edhe hoxha i nderuar tha të vërtetën, sepse nuk ka dyshim që Kurani Famëllartë ishte përtej fuqisë mendore të Profetit^{savs} si në elokuencë, ashtu edhe në urtësi, madje ai është përtej fuqisë së çdo krijese dhe përveç Zotit të Gjithëdijshëm dhe të Plotfuqishëm, askush tjetër

fetarisht, Zoti i Madhërishëm mund ta dërgonte fjalën e Tij edhe pa i sjellë të dërguarit dhe profetët. Ose dërgimin e profetëve e të dërguarve mund ta kufizonte vetëm deri në kohën fillestare, për ta ndërprerë atë

nuk mund ta realizonte atë vepër. Në të njëjtën mënyrë, edhe librat që ky modest i ka shkruar dhe i ka botuar, janë rezultat i një ndihme që erdhi nga e padukshmja dhe që është mbi kapacitetin dhe fuqinë time. Falënderoj Zotin për këtë akuzë të hoxhës, sepse u përmbush një profeci që është e shkruar në librin “Berahin-e-Ahmedia” që thotë se disa njerëz do ta lexojnë librin dhe do të thonë se nuk është vepra e tij,

بل اعانه عليه قومٌ آخرون

por, e kanë ndihmuar njerëz të tjerë. (Shikoni faqen 239 të “Berahin-e-Ahmedia”).

Thotë: Sejid Ahmed Arabi, të cilin e njoh si dijetar të besueshëm, mua drejtpërdrejt më tha se për dy muaj kishte qëndruar pranë tij dhe pranë ndjekësve të tij të afërt dhe herë pas here i ishte afruar në momente kyçe dhe nga kjo zbuloi që ai ka me vete disa mjete astrologu që i përdor në kohë nevojë.

Them:

تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنْفُسَنَا
وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَى الْكَذِبِينَ

“Ejani të thërrasim bijtë tanë e bijtë tuaj, gratë tona e gratë tuaja, njerëzit tanë e njerëzit tuaj dhe të lutemi me përgjërim që mallkimi i Allahut të bjerë mbi gënjeshtarët!” [Ali-Imran:62]

Si përgjigje unë e kam shënuar ajetin e mësipërm të Zotit. Nuk mbaj mend aspak se kush ishte ky Sejid Ahmed që qëndroi dy muaj pranë meje. Hoxha i nderuar ngarkohet me përgjegjësinë ta paraqesë atë përballë meje që ta pyes se çfarë mjetesh paska parë. Madje, duke qenë ende i gjallë, do t’ju ftoja ju hoxhë, që të rrini dy muaj tek unë dhe nuk do të ketë nevojë fare për ndërmjetësimin e ndonjë arabi a të një joarabi.

Thotë: Kur i lexoj me vëmendje fjalët e pretenduara si shpallje, kurrsesi nuk më besohet që ato të jenë shpallje.

dhe shpalljen përgjithmonë. Por urtësia absolute e Zotit të Madhërishëm nuk e cilësoi të pranueshme një gjë të tillë, përkundrazi, sa herë që lindi nevoja, pra sa herë që elementet jetike si dashuria ndaj Zotit, adhurimi

Them: As atyre nuk u besohej, për të cilët Allahu i Madhërishëm tha:

وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَابًا

“Ajetet Tona i quajtën gënjeshtër me të madhe” [En-Naba:29]

Nuk i besohej as Faraonit. Nuk u besohej skribëve dhe farisenjve hebrenj. Nuk i besohej Ebu Xhehlit dhe Ebu Lebit. Por besuan ata që ishin të thjeshtë nga zemra dhe të pastër nga shpirti.

اِس سَعَادَت بَزُوْر بَارُوْنِيْسْت تَانِهْ خَشْد خدائے بخشنده

*Kjo fatmirësi nuk të vjen me forcë krahu
Nuk e gjen dot, derisa të ta dhurojë Zoti Vetë*

Thotë: Të deklaroj [të jesh prej Zotit] është kundër mrekullive dhe pretendimi që “ai që mohon, le të vijë ta shohë vetë” është i papabazë.

Them: Këto pretendime nuk janë prej njeriut, por prej Atij që është në dijeni për çdo deklaratë. Cili njeri i drejtë mund t’i mohojë ato?! Po, është e vërtetë që asnjë profet nuk mund të pretendojë për ndonjë gjë të mbinatyrshme. Por a nuk mundet që Zoti i Madhërishëm përmes ndonjë profeti, të dërguar a *muhad-dethi* të bëjë një deklaratë të tillë?

Thotë: Jam i zhgënjyer nga takimi me të. Mendoj se kushdo rob i Zotit të Vetëm që do ta takojë atë një herë, më nuk do ta ndjekë. Namazin e fal në kohën e fundit. Nuk e fal me xhemat.

Them: Nuk kam merak për zhgënjimin e hoxhës së nderuar. Por jam i habitur nga gënjeshttrat, trillimet dhe paragjykimet e skajshme të tij. O Zot Bujar! Mëshiroje këtë umet që ka të tillë udhëheqës, udhëzues dhe kujdestarë!

Lexues, mendojeni pak këtë akuzë që hoxha i nderuar e bën vetëm nga koprracia dhe zilia. Siç dihet, isha vetëm për pak ditë si udhëtar në Aligarh. Sheriati i Islamit ka dhënë disa lehtësi për udhëtarin, dhe shmangien e tyre e ka cilësuar si mosbesim ndaj Zotit. Andaj, si udhëtar isha i obliguar t’i zbatoja porositë e Islamit dhe këtë e kam bërë. Nuk e mohoj që gjatë qëndrimit tim pakditor, nganjëherë

ndaj Tij, droja e dëlirësia ndaj Tij etj. pësuan ndryshim, njerëzit e shenjtë morën shpallje prej Zotit dhe erdhën si shembuj në tokë. Këto dy çështje plotësojnë njëra-tjetrën. Nëse Zoti i Madhërishëm synon përmirësimin e përgjithmonshëm të njerëzve, është e nevojshme të vijnë gjithmonë edhe njerëz, të cilëve Zoti i Madhërishëm t'u ketë dhënë përmes vullnetit të Tij të veçantë, shikimin dhe qëndrueshmërinë në rrugën e pëlqimeve të Tij. Nuk ka dyshim në këtë çështje dhe është e pranueshme nga të gjithë që detyrën madhore të të udhëzuarit të njerëzve nuk e realizon dot vetëm duke rendur penën nëpër letra, por duke e shkelur vetë rrugën që kanë

duke ndjekur praktikën islame, kam bashkuar dy namaze dhe nganjëherë kam falur drekën dhe ikindinë në kohën e fundit të namazit të drekës. Por shumë të ashtuquajtur adhurues të sinqertë nganjëherë i bashkojnë namazet edhe në shtëpi dhe ndjekin parimin “pa udhëtim e pa shi”. Unë nuk mohoj as këtë që gjatë atyre ditëve jo për çdo namaz kam shkuar në xhami, por edhe pse isha i sëmurë dhe udhëtar, as nuk e kam lënë fare frekuentimin në xhami. Kështu që, vetë hoxha i nderuar duhet të dijë se kam falur namazin e së xhumasë pas tij, për pranimin e të cilit kam dyshim tanimë. Kjo është e vërtetë dhe plotësisht e vërtetë që gjatë udhëtimeve nuk e pëlqej të fal çdo namaz patjetër në xhami, por *ma'adhallah* arsyeya e saj nuk është as përtacia e as shpërfillja ndaj porosive të Zotit. Arsyeya e saj e vërtetë është që në këtë kohë, gjendja e shumicës së xhamive të vendit tonë është e mjerueshme dhe për të ardhur keq. Nëse shkoni nëpër këto xhami dhe i kërkonit imamëve të caktuar leje për të udhëhequr namaz, zemërohen dhe skuqen. Nëse i ndjek ata imamë, kam dyshim për namazin tim, sepse është e vërtetuar që imamllëkun ata e kanë si profesion. Ata shkojnë në xhami jo për të falur namazet e pesë vakteve, por xhaminë e kanë si dyqan që e hapin në kohët e caktuara dhe pikërisht nga ky dyqan varet jetesa e tyre dhe e familjeve të tyre. Në ngarkimin dhe shkarkimin e këtij posti, arrijnë të bëjnë gjyqe dhe hoxhallarët për të fituar diplomën e tyre apelojnë dhe riapelojnë. Ndaj, ky nuk është imamllëk, por një metodë e pistë për të ngrënë haram. A nuk jeni vallë edhe ju i mbërthyer me gozhdën e nefsit tuaj?! Atëherë pse dikush ta prishë besimin e vet me vetëdije?! Profecia që përmendet në hadithe që në epokën e fundit xhamitë do të mbushen me hipokritë, u referohet pikërisht mullave të tillë, të cilët duke qëndruar në mihrab me gojë lexojnë Kuranin Famëlartë dhe me zemër numërojnë petulla.

shkelur që nga lashtësia profetët fisnikë të Zotit të Madhërishëm.

Sapo hodhi hapin e tij, Islami e vuri në praktikë këtë metodë ndikuese në mënyrë kaq të fuqishme e të palëkundur, saqë nuk mund t'ia gjejmë dot shembullin në fetë e tjera. Kush mund të na tregojë një xhemat tjetër që i ngjan Xhematit të madh që përbëhej nga më shumë se dhjetë mijë veta, të cilët me bindje, përlësi, vetëflijm dhe përqendrim të skajshëm natë e ditë rrinin te pragu i Profetit për të gjetur të vërtetën dhe për të mësuar rrugën e drejtë?! Pa dyshim, edhe Hazret Musai gjeti një xhemat, por se si dhe sa rebel dhe i pabindshëm ishte ai dhe sa larg shoqërimit me të ndershmit dhe hapit të së vërtetës ishte ai, këtë e dinë shumë mirë ata që lexojnë Biblën dhe studiojnë historinë e hebrenjve. Por Xhemati i Profetit Muhammed^{savs} arriti të krijonte bashkim dhe ngjashmëri shpirtërore kaq të plotë me rrugën profetike, saqë në dritën e vëllazërisë islame ata përnjëmend ishin bërë si një trup i vetëm. Sjellja dhe jeta e përditshme e tyre, së jashtmi dhe së brendshmi, rrezatonin dritën profetike, si të thuash, të gjithë ishin bërë pasqyrim i Profetit Muhammed^{savs}. Kështu që, mrekullia madhështore e ndryshimit të qenies njerëzore është që idhujtarët e mëkequr u bënë adhures të përsosur të Zotit, të zhyturit në çdo çast në jetën e kësaj bote arritën të krijonin lidhje kaq të fortë me të Dashurin e Vërtetë, saqë në rrugën e Tij derdhën si ujë gjakun e tyre. E gjithë kjo në të vërtetë ishte rrjedhojë e bashkëjetesës së sinqertë me një

Gjithashtu, nuk e di se që kur është bërë e ndaluar bashkimi i drekës dhe i ikindisë ose i akshamit dhe i jacisë në udhëtim dhe se kush e ka dhënë fetvanë për ndalimin e faljes në kohën e fundit. Çudi! Tek ju qenka e lejuar të hani mishin e vëllait tuaj të vdekur, por rreptësisht i ndaluar bashkimi i namazit të drekës dhe i ikindisë gjatë udhëtimit!

اتقوا الله ايها الموحدون فان الموت قريب والله يعلم ما تكتُمون-

Kini drojë Allahun o adhures! Sepse vdekja është afër dhe Allahu e di atë që fshihni. (Autori)

Profet të vërtetë e të përsosur. Mu për këtë arsye është caktuar edhe ky modest, në mënyrë që të vijojë ky Xhemat në të njëjtën vijë. (Zoti) do që të rritet edhe më shumë Xhemati që qëndron në shoqërinë time dhe njerëzit që kanë dëshirë të shtojnë besimin, dashurinë dhe bindjen, të qëndrojnë ditë e natë me mua, në mënyrë që edhe atyre t'u shfaqen dritësimet që më janë shfaqur mua dhe që edhe atyre t'u jepet kënaqësia që më është dhënë mua, në mënyrë që drita e Islamit të përhapet përgjithshëm dhe njolla e zezë e përçmimit dhe e poshtërimit, të lahet nga balli i muslimanëve. Me këtë lajm të mirë më dërgoi Zoti dhe më tha:

بخرام که وقت تو نزدیک رسید و پائے محمدیاں بر منار بلندتر محکم افتاد۔

“Çohu! Momenti yt i caktuar ka ardhur dhe hapi i muhammedianëve së shpejti do të arrijë në një minare shumë të lartë e të vendosur.”

Dega e katërt e kësaj ndërmarrjeje përbëhet nga letrat që u dërgohen kërkimtarëve të së vërtetës ose kundërshtarëve. Kështu që, deri më tani gjatë periudhës së përmendur më sipër, mund të më kenë ardhur më shumë se nëntëdhjetë mijë letra, dhe përveç disave prej tyre që i kam cilësuar si të kota dhe të panevojshme, të gjithave u jam përgjigjur. Edhe kjo detyrë vijon të realizohet dhe çdo muaj më vijnë nga treqind deri në shtatëqind e madje ndonjë muaj edhe në një mijë letra.

Dega e pestë e kësaj ndërmarrjeje, që Zoti i Madhërishëm e vendosi me shpalljen dhe frymëzimin e veçantë prej Tij, përbëhet nga nxënësit dhe besëlidhësit⁸. Kështu që, në kohën kur Ai e vendosi këtë Xhemat, më tha: Toka është e përfshirë në një furtunë devijimi dhe, në këtë kohë, ndërto një anije; ai që do të hipë në të, do të shpëtojë nga përmbytja, kurse atij që do ta mohojë, i kanoset vdekja. Dhe më tha: Ai që jep dorë në dorën tënde, nuk e ka dhënë në dorën tënde, por në dorën e Zotit të Madhërishëm. Ai

8. Bejtberësit. [Përkthyesi]

Zot më dha sihariqin: Unë do të të jap vdekje dhe do të të ngre drejt Meje, por ndjekësit dhe të dashurit e tu të singertë do të mbeten deri në ditën e kiametit dhe ata përgjithmonë do të kenë ngadhënjim mbi mohuesit.

Këto ishin pesë degët e këtij Xhemati, të cilin Zoti i Madhërishëm e vendosi me dorën e Vet. Me shikim të parë, dikush mund të quajë të nevojshme vetëm degën e botimeve, kurse degët e tjera si të tepërta e të kota, por në sy të Zotit të Madhërishëm, që të gjitha ato janë të nevojshme. Reforma që Ai dëshiron të bëhet, nuk mund të realizohet pa i vënë në lëvizje këto pesë degë. E gjithë kjo ndërmarrje ndonëse i besohet ndihmës së veçantë dhe bekimit të veçantë të Zotit të Madhërishëm dhe Ai Vetë është i Mjaftueshëm për ta kurorëzuar atë dhe vetëm premtimet e Tij të gëzueshme më japin qetësi, por po me urdhrin dhe nxitjen e Tij u tërheq vëmendje muslimanëve, ashtu siç të gjithë profetët e Zotit të Madhërishëm kanë bërë në kohëra të vështira.

Andaj, pikërisht me qëllim që t'ju tërheq vëmendje ju them se është e qartë se sa shumë ndihmë e bashkuar nga muslimanët nevojitet për t'i mbajtur fuqimisht dhe gjerësisht të rrjedhshme këto pesë degë. Vetëm degën e botimeve mund ta merrni si shembull. Nëse e marrim përsipër këtë shërbim duke synuar përhapjen e plotë të mesazhit, mund të imagjinoni se sa shumë mjete financiare do të na duhen. Sepse nëse qëllimi i ardhjes sonë është pikërisht përhapja e Islamit, duhet të synojmë që librat e besimit tonë që janë të mbushur me perla studimesh e argumentesh dhe që tërheqin kërkimtarët e së vërtetës në rrugën e drejt, të arrijnë sa më shumë e sa më shpejt te njerëzit, që tashmë i janë afruar shkatërrimit për shkak të ndikimit të mësimave të ligësisë dhe të përfshirjes në sëmundje shkatërruese. Përherë të kemi parasysh se në çdo shtet ku gjendja është tejet e përkeqësuar për shkak të helmit vdekjeprurës të devijimit, librat tanë të mbërrijnë atje pa vonesë, madje të sigurohemi që çdo kërkimtar i së vërtetës t'i ketë në dorë.

Por dihet që nëse mendojmë që librat tanë t'i botojmë e t'i përhapim vetëm nëpërmjet shitblerjes, synimi ynë nuk mund të realizohet siç duhet. Gjithashtu, botimi i librave vetëm për shitje, duke ndjekur dëshirat vetjake, dhe përzierja e besimit në çështjet e botës është një metodë e kotë dhe e kritikueshme. Sepse, në këtë mënyrë ne as nuk mund ta përhapim me shpejtësi literaturën tonë dhe as nuk mund ta botojmë atë në një masë të gjerë. Pa dyshim, nëse duam të shpërndajmë falas njëqind mijë libra, për shembull, këtë mund ta bëjmë brenda njëzet ditësh, deri në vende të largëta, në çdo sekt dhe në çdo cep në përgjithësi, duke ia mundësuar çdo kërkimtari të së vërtetës. Një gjë të tillë dhe shumë punë të tjera si kjo, nuk mund t'i bëjmë ndoshta as brenda njëzet vitesh nëse kufizohemi me metodën e shitjes së literaturës. Në rastin e dytë, gjithë librat do të na duhet t'i mbajmë të mbyllur nëpër sëndukë, duke pritur blerësit ose letrën e tyre nga rruga postare dhe mundet që ne të largohemi nga kjo botë vetëm duke pritur, kurse librat të mbeten aty nëpër sëndukë.

Pra, me shitjen e literaturës do të kemi një shtrirje shumë të kufizuar; do të na duhen shekuj për ta realizuar këtë detyrë që mund ta bëjmë për disa vjet; nuk kemi as ndonjë të pasur kaq bujar dhe të vullnetshëm prej muslimanëve, që të na financojë kopje me shumicë të librave tanë të rinj; muslimanët nuk kanë as ndonjë shoqatë misioni siç kanë të krishterët, që të na ndihmojë për këtë punë⁹; dhe gjithashtu, nuk i besojmë jetës që të presim për ndonjë kohë tjetër më të favorshme. Për këto arsye që nga

9. Thuhet se *British and Foreign Bible Society* [Shoqata Biblike Britanike dhe të Huaj] që kur është krijuar e deri më sot, pra gjatë një periudhe njëzet e një vjeçare, ka shpërndarë në botë më shumë se shtatëdhjetë milionë libra e fletushka për mbështetjen e krishterimit. Muslimanët e pasur por të ngathët e kësaj kohe le ta lexojnë me vëmendje e me turp këtë raport që u botua në gazeta gjatë muajve tetor dhe nëntor të vitit 1890. Vallë, këta libra janë botuar nga shitësit apo nga përpjekja e një shoqate aktive të një populli, që i shpërndau falas për mbështetjen e fesë së vet? **(Autori)**

fillimi, unë për librat e mi kam ndjekur metodën që pjesën më të madhe të tyre ta shpërndaj falas, sa të kem mundësi, në mënyrë që këta libra që janë të mbushur me dritën e së vërtetës të përhapen masivisht në botë. Por ngaqë mundësia ime financiare nuk ishte e tillë që ta mbaja i vetëm këtë barrë madhore, duke pasur shpenzime të mëdha edhe për degët e tjera, botimi i librave u ndal, pas një progresi të caktuar dhe vijon të jetë i ndalur deri më sot.

Zoti i Madhërishëm i sheh njësoj të gjitha degët e këtij Xhemati dhe do që, që të gjitha ato të vendosen e të përhapen njëtrajtshëm. Por shpenzimet e këtyre pesë degëve janë kaq të mëdha, saqë kërkojnë vëmendjen dhe dhembshurinë e veçantë të të sinqertëve. Do ta zgjasja shumë, nëse do të shkruaja hollësisht rreth këtyre shpenzimeve fetare. Por o vëllezër! Si shembull, hidhini një sy vetëm vërshimit të vizitorëve dhe të mysafirëve gjatë shtatë viteve të fundit; numri i tyre ka shkuar rreth gjashtëdhjetë mijë ose më shumë. Vetë mund të bëni llogari që sa shumë shpenzime mund të jenë bërë për shërbimin, ftesën dhe mikpritjen e këtyre mysafirëve të nderuar dhe çfarë mjetesh të nevojshme janë dashur për rehatinë e tyre dimërore e verore.

Çdo njeri largpamës do të habitej se si mund të jetë bërë e mundur mikpritja me të gjitha kushtet e kaq shumë mysafirëve dhe mbi ç'bazë do të vijojë kjo punë! Gjithashtu, njëzet mijë fletushka që u botuan në gjuhën angleze dhe urdu, më shumë se dymbëdhjetë mijë krerëve kundërshtarë u janë dërguar letra rekomande dhe nuk u la asnjë prift në shtetin indian, të mos i jetë dërguar fletushka me postë rekomande, më mënyrë që t'i plotësohej argumentimi. Tani, duke i marrë parasysh këto harxhime, a nuk është për t'u habitur se si shpenzime kaq të mëdha po bëhen nga një mundësi kaq e vogël?! Nëse llogaritni vetëm shpenzimet postare që bëhen çdo muaj për t'u dërguar letra, edhe ato do t'ju dalin një kosto e lartë, të cilën për ta përballuar akoma nuk kemi ndonjë ndihmë.

Gjithashtu, kam sy drejt qiellit për t'u siguruar mbijetesën atyre që hyjnë në këtë Xhemat duke bërë *bejtin*, të cilët për të mësuar të vërtetën dëshirojnë të qëndrojnë pranë meje si banorët e *Sufës*. E di që Ai Zot i Plotfuqishëm, i cili me vullnetin e Tij të veçantë vuri bazën e kësaj ndërmarrjeje, Vetë do të më hapë ndonjë rrugë për t'i mbajtur gjallë këto pesë degë, por për t'u bërë thirrje është e nevojshme ta njoftoj për këtë edhe popullin.

Kam dëgjuar që disa të paditur përhapin akuzë ndaj meje që kam marrë koston e librit "*Berahin-e-Ahmedia*" si dhe kontribute rreth tre mijë rupi, por libri nuk është botuar tërësisht deri më tani. Si përgjigje të kësaj akuze, dua t'u bëj të qartë që kontributet që më kanë ardhur nuk janë vetëm tre mijë rupi, por afërsisht edhe dhjetë mijë rupi të tjera. Por ato nuk ishin as si kontribut për librin e as për pagesën e librit, por disa kërkues të lutjes më dhuruan e disa miq të tjerë më dhanë vetëm nga dashuria. Të gjitha ato para janë shpenzuar herë pas here për punët e kësaj ndërmarrjeje. Urtësia e Zotit e spostoi punën e botimit të librave dhe nuk kemi kursyer dot para as nga degët e tjera, të cilat me urdhrin e Zotit po vijonin. Vonesa në botimin e librave u bë me qëllim që gjatë kësaj periudhe të më qartësoheshin në mënyrë të plotë disa fakte e të vërteta dhe gjithashtu të dilte tërësisht edhe vreri i kundërshtarëve.

Tani që vullneti i Zotit sërish iu kushtua kësaj pune, që të dalin edhe botimet e tjera, Ai më tërhoqi vëmendjen ta shkruaja temën e kësaj ftese. Kështu që, në këtë kohë e kam jashtëzakonisht të nevojshëm botimin e librave. Një pjesë e madhe e librit "**Berahin**" është ende pa u botuar. Nëse kjo pjesë bëhet gati, do t'u dërgohet blerësve dhe të gjithë atyre që u janë dërguar pjesët e para vetëm për hir të Allahut me premtimin se do t'u dërgohen edhe pjesët vijuese. Gjithashtu, libra të tjerë si "*Esh-etul-Kuran*", "*Siraxh-e-Munir*", "*Texhdid-e-Din*", "*Arbain fi alamatil-mukarrabin*", kam dëshirë të shkruaj edhe një komentim të Kuranit Famëllartë, gjithashtu ndiej vrull në zemër të nxjerr një revistë mujore në përgjigje të gazetave të të krishterëve dhe të feve të tjera të pavërteta. Të gjitha këto punë dhe

vazhdimësia e tyre e pandërprerë nuk kanë asnjë pengesë përveç kapitalit dhe ndihmës financiare. Do të sigurohej mjaftueshëm organizimi i plotë i kësaj dege, po të kishim një shtypshkronjë, një shkruar që do të qëndronte përherë pranë meje, gjithashtu edhe shpenzime të tjera që do të bëheshin për letrat, botimin dhe rrogën e kopjuesve.

O tokë indiane! A nuk ke as edhe një të pasur të guximshëm të tillë që t'i mbulojë shpenzimet e të paktën kësaj dege, nëse jo të të tjerave?! Nëse pesë besimtarë të fuqishëm do ta njohin këtë kohë, mund ta marrin përsipër organizimin e të gjitha këtyre pesë degëve. O Zot, Perëndi! Këta njerëz Vetë zgjoji! Nuk e ka kapluar Islamin një skamje e tillë! Ka zemërngushtësi, e jo vobektësi. Edhe ata që nuk kanë mundësi të plota mund ta ndihmojnë këtë ndërmarrje duke i dhuruar pak para rregullisht si ndihmë mujore, duke bërë premtime paraprake, sipas mundësive të tyre financiare. Përtacia, indiferenca dhe paragjykimi aspak nuk i sjellin dobi besimit. Paragjykimi shkreton shtëpitë dhe çorodit zemrat. Ata që jetuan në kohën e profetëve, a e keni parë se çfarë sakrificash të singerta kanë bërë për përhapjen e fesë?! Ashtu siç i pasuri solli pasurinë e vet të shtrenjtë në rrugën e besimit, në të njëjtën mënyrë edhe i varfëri e përderësi dha sahanin e tij të mbushur me koret e bukës që e kishte shumë për zemër. Ata kështu vijuan derisa u erdhi koha e fitores prej Zotit të Lartësuar. Nuk është e lehtë të bëheni musliman. Nuk është kollaj të fitoni titullin e besimtarit. Prandaj, o njerëz! Nëse e keni atë shpirt të drejtë që u jepet besimtarëve, mos e shihni thirrjen time me sy kalimtar. Mendohuni për të fituar mirësinë, sepse Zoti i Lartësuar po ju sheh prej qiellit sesi do t'i përgjigjeni këtij mesazhi.

O muslimanë! O ju që jeni trashëgimtarë të besimtarëve kurajëplotë dhe pasardhës të shpirtmirëve! Mos u nxitoni në mohim dhe paragjykim. Frikësojuni flamës që po përhapet përreth jush. Tashmë njerëz të panumërt kanë rënë në grackën e saj mashtruese. Ju po shikoni se me çfarë intensiteti po bëhen përpjekje për ta asgjësuar fenë Islame. A nuk e

keni për detyrë që edhe ju të bëni përpjekje? Islami nuk erdhi prej njeriut që ai të mund të shkatërrohej nga përpjekjet e njerëzve, por mjerë ata që ngulin këmbë për çrrënjosjen e tij dhe, së dyti, mjerë ata që mbajnë çdo gjë për qejfet e tyre, të grave dhe të fëmijëve të tyre, por për Islamin asgjë nuk kanë në xhep. Mjerë ju të ngathët, që vetë nuk zotëroni asnjë fuqi për të ngritur fenë Islame dhe për të shfaqur dritën e besimit, por as nuk pranueni me falënderim ndërmarrjen që u vendos prej Zotit të Lartësuar për të shfaqur shkëlqimin e Islamit! Këto ditë Islami është si llamba e mbyllur në arkë, si burimi i ëmbël i mbuluar nga bari dhe kashta. Kjo është arsyeja që Islami ka pësuar rënie. Fytyra e tij e bukur nuk po zbulohet. Trupi i tij magjepsës nuk po duket. Ishte dhe është detyra e muslimanëve që të bëjnë përpjekje vetëflijuese dhe jo vetëm paratë, por si ujë të derdhnin edhe gjakun, por ata nuk e bënë një gjë të tillë. Për shkak të mendjelehtësisë së tyre të skajshme ata kanë ngecur në mendimin e gabuar se gjoja librat e vjetër duhet të jenë të mjaftueshëm. Nuk e dinë se për t'i larguar çrregullimet e reja që po shfaqin kryet në mënyra nga më të rejat, u duhet të përditësojnë edhe imunitetin. Përveç kësaj, sa herë që u përhap terri, kur erdhën profetët, të dërguarit dhe reformatorët, a nuk ekzistonin librat e mëparshëm?! Prandaj, o vëllezër! Në kohën kur është e përhapur errësira, është e pazëvendësueshme të zbresë drita prej qiellit. Po në këtë libër kam shkruar më parë se Zoti i Madhërishëm në suren El-Kadr thotë, madje u jep sihariq besimtarëve se Fjala e Tij dhe Profeti i Tij kanë zbritur prej qiellit në natën e Kadrit. Çdo reformator dhe çdo *muxhed-did* që vjen prej Zotit të Lartësuar, pikërisht në natën e Kadrit zbret. A e kuptoni se çfarë është nata e Kadrit? Nata e Kadrit është ajo epokë e errët, terri i së cilës mbulon çdo gjë. Prandaj, ajo epokë kërkon vetvetishëm që të zbresë një dritë, që ta largojë errësirën. Një epokë e tillë metaforikisht është quajtur si nata e Kadrit, pra ajo nuk është natë, por epokë, që për shkak të errësirës, i shëmbëllen natës. Pas vdekjes së Profetit ose të mëkëmbësit të tij shpirtëror kur kalojnë një mijë muaj, një periudhë që afron fundin e jetës së njeriut dhe lajmëron shuarjen e shqisave të tij,

kjo natë fillon të hedhë rrënjë, atëherë me planin qiellor hidhet fara e një ose shumë reformatoreve, të cilët gatiten heshturazi, për t'u shfaqur në krye të shekullit të ri. Duke iu referuar kësaj, Allahu i Madhërishëm thotë:

لَيْلَةُ الْقَدَرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ ﴿١٩٧﴾

“Nata e Kadrit është më e mirë se një mijë muaj”.

Domethënë, ai që sheh dritën e kësaj nate të Kadrit dhe që gëzon bekimin e të shoqëruarit me reformatoren është më mirë sesa një plak tetëdhjetëvjeçar që nuk e arriti dot këtë kohë të ndritur. Por, ky i fundit po të ketë gjetur qoftë një çast të saj, pikërisht ai çast është më i mirë sesa një mijë muaj të kaluar në jetën e tij. Pse kështu? Sepse në natën e Kadrit, bashkë me reformatoren, me urdhrin e Zotit të Madhërishëm zbresin engjëjt e Zotit të Lartësuar dhe shpirti i shenjtë prej qiellit, dhe jo më kot, por që të ulen në zemrat e përgatitura e të hapin rrugët e paqes. Ata angazhohen për t'i hapur të gjitha rrugët dhe për t'i ngritur të gjitha perdet, derisa të largohet errësira e kotësisë e të gdhihet agimi i udhëzimit.

Tani, o muslimanë! Lexojini me vëmendje këto ajete që të kuptoni se sa shumë e lëvdon Zoti i Lartësuar epokën në të cilën sipas nevojës Ai dërgon një reformatore. A nuk do ta vlerësoni një epokë të tillë? A do t'i shikoni me përbuzje fjalët e Zotit të Lartësuar?

Prandaj, o njerëz të fuqishëm të Islamit! Dëgjoni! Unë po ju përcjell mesazhin, ta ndihmoni këtë ndërmarrje reformuese të nisur prej Zotit të Lartësuar me gjithë zemër, me gjithë vëmendje dhe me gjithë përkushtim e ta kryeni sa më shpejt detyrën e shërbimit duke parë me nderim të gjitha aspektet e saj. Ai që dëshiron të japë diçka muaj për muaj sipas mundësisë së tij, le ta paguajë vetë dhe me interesim, duke e kujtuar atë si detyrim që duhet kryer dhe si borxh që duhet shlyer. Këtë detyrë t'ia përkushtojë sinqerisht vetëm Allahut, duke mos i lejuar vetes asnjë pabesi

a shpërfillje. Kurse ai që dëshiron të kontribuojë duke e dhënë si ndihmë të gjithën përnjëherë, le të bëjë ashtu. Por mbani mend, qëllimi kryesor është bashkërendimi që dashamirësit e singertë të besimit, sipas pasurisë dhe mundësisë së tyre të japin muaj për muaj kontribute të lehta dhe këtë ta bëjnë si premtim të fortë, të cilin të mund ta përmbushin lehtësisht, me përjashtim të ndonjë rasti të papritur. Dhe po nga kjo shpresohet edhe vijimësia e pandërprerë e Xhematit. Po, atij që Allahu i Madhërishëm i jep mundësi dhe vullnet në zemër, përveç kontributit mujor, mund të japë diçka përnjëherë sipas kurajës dhe fuqisë që ka.

Dhe o ju të afërmit e mi! O të dashurit e mi! O degët e mugulluara të pemës së qenies simle! Ju që jeni në Xhematin tim në saje të mëshirës së Zotit të Lartësuar, o ju që po sakrifikoni jetën, rehatinë dhe pasurinë tuaj në këtë rrugë! Edhe pse jam i vetëdijshëm se çdo gjë që do t'ju them, ju do ta pranoni duke ndierë veten fatlumë dhe, gjersa të keni fuqi, nuk do të ngurroni ta realizoni dëshirën time, unë nuk mund t'ju detyroj diçka të caktuar nga ana ime për këtë shërbim, në mënyrë që shërbimet tuaja të jenë nga dëshira juaj, e jo të ndiheni të detyruar nga kërkesa ime. Kush është miku im dhe kush është i afërmi im? Ai që më njeh mua. Kush më njeh mua? Vetëm ai që më beson se jam i dërguar dhe më pranon ashtu siç pranohen të dërguarit. Bota nuk mund të më pranojë, sepse unë nuk jam prej botës. Por, ata të cilëve u është dhënë pjesë e botës tjetër, më pranojnë dhe do të vazhdojnë të më pranojnë. Ai që më braktis, braktis Atë që më ka dërguar dhe ai që krijon lidhje me mua, krijon lidhje me Atë, prej të cilit kam ardhur. Kam një llambë në dorë. Ai që më afrohet, patjetër do të marrë diçka nga drita e saj. Kurse ai që largohet prej meje për shkak të dyshimit dhe paragjykit, do të hidhet në errësirë. Kështjella e fortë e kësaj epoke jam unë. Ai që hyn në mua, do ta shpëtojë veten nga vjedhësit, kusarët dhe egërsirat. Por ai që dëshiron të qëndrojë larg mureve të mia, i kanoset vdekja nga të katërta anët! As kufoma e tij nuk do të jetë e sigurt. Kush hyn në mua? Ai që braktis ligësinë dhe përvetëson mirësinë;

që braktis shtrembësinë dhe ndjek drejtësinë; që çlirohet nga skllavëria e djallit dhe bëhet rob i nënshtruar i Zotit të Lartësuar. Çdokush i tillë është në mua dhe unë jam në të. Por, një gjë të tillë mund ta bëjë vetëm ai, të cilin Zoti i Lartësuar e sjell nën hijen e njeriut dëlirës, i cili kur e vë këmbën në xhehenemin e tij, ky i fundit do të ftohet tërësisht, sikur nuk ka patur zjarr ndonjëherë. Atëherë ai bën përparime pas përparimesh, derisa shpirti i Zotit të Lartësuar zë vend në të dhe Zoti i botëve, me një manifestim të veçantë, e merr për fron zemrën e tij. Atëherë qenia e tij e vjetër zhuritet dhe atij i jepet një qenie e re dhe e dëlirë. Edhe Zoti i Lartësuar, duke u shndërruar në një Zot të ri, krijon lidhje të veçantë me të dhe, që në këtë botë, ia dhuron të gjitha mjetet e pastra të jetës parajse.

Këtu nuk mund ta zgjas pa treguar faktin në shenjë mirënjohjeje se Zoti i Madhërishëm me bekimin dhe mëshirën e Tij, nuk më la vetëm. Ata që kanë krijuar lidhje vëllazërore me mua, që kanë hyrë në këtë Xhemat, të cilin Zoti i Lartësuar e ka themeluar me dorën e Vet, janë të praruar me një dashuri e singëritet krejtësisht të veçantë. Këto shpirta të mbushura me vërtetësi, Zoti i Madhërishëm m'i dha jo për shkak të përpjekjeve të mia, por me mirësinë e Tij të veçantë. Ndiej nxitje në zemër për t'ju përmendur më së pari një vëlla timin shpirtëror, i cili, si *nuri* i singëritetit të tij, quhet **Nur Din**. Disa nga shërbimet e tij për besimin, që ai po i bën duke shpenzuar pasurinë e tij hallall për ta ngritur emrin e Islamit, unë i shoh me lakmi dhe do të doja, sikur ato shërbime t'i bëja edhe unë. Vetëm duke e përfytyruar patosin e tij që ka në zemër për ta mbështetur besimin, mua më shfaqet përpara syve plani mrekullibërës i Zotit, se si Ai i tërheq robërit e Tij drejt Vetes. Vëllai në fjalë me gjithë pasurinë e tij, me gjithë fuqinë e tij dhe me të gjitha mjetet e fuqishme që ka, përherë qëndron i gatshëm për t'iu bindur Allahut dhe të Dërguarit. E kam bindje të plotë jo thjesht nga mendimi i mirë rreth tij, por nga përvoja se ai nuk do të ngurrojë për të sjellë në rrugën time jo vetëm pasurinë, por edhe jetën dhe nderin e tij. Po ta kisha lejuar, ai do të qëndronte çdo çast në krye

të detyrës, jo vetëm me praninë e tij shpirtërore, por edhe me atë fizike, duke sakrifikuar gjithçka në këtë rrugë. Do të doja të citoja si shembuj disa rreshta nga letrat e tij për lexuesit, që të kuptojnë se sa shumë ka përparuar në dashuri e sinqeritet vëllai im i dashur **Maulvi Hekim Nur Din nga Bherva**, mjek i shtetit Xhamu. Citoj:

Mbrojtësi ynë! Mësuesi ynë! Imami ynë! *Es-selamu alejkum ve rahmetullahi ve berekatuhu!* I nderuar *Huzur*, lutja ime është që çdo çast të qëndroj pranë jush dhe t'i arrij qëllimet për të cilat jeni caktuar si Imami i kohës. Po të më lejoni, do të jap dorëheqje nga puna, për të qëndruar ditë e natë në shërbimin tuaj. Po të më urdhëroni, do të largohem nga shtëpia e të bredh nëpër botë për të thirrur njerëzit drejt besimit të vërtetë dhe për të dhënë jetën po në këtë rrugë. Unë bie fli për rrugën tuaj. Gjithçka që është e imja, nuk është e imja, por juaja. *Huzur*, mbrojtësi dhe mësuesi im! Dua t'ju shpreh me plot sinqeritet se nëse e gjithë pasuria ime do të shpenzohet për përhapjen e besimit, e kam arritur qëllimin. Nëse blerësit e librit “Berahin” janë të shqetësuar nga vonesa e botimit, më lejoni të kryej më të voglin shërbim, që unë nga ana ime t'ua kthej të gjitha paratë që ata kanë paguar. *Huzur*, mbrojtësi dhe mësuesi im! Unë i kot dhe i penduar do të doja t'ju bëja një kërkesë, të cilën po e pranuat, do ta quaj veten fatlum: do të doja që mua të më ngarkoni të gjitha shpenzimet e botimit të librit “Berahin” dhe të gjitha paratë që do t'ju vijnë nga shitja e tij, t'i shpenzoni për nevojat tuaja. Lidhja ime me ju është si ajo e Farukut. Jam gati të flijoj gjithçka në këtë rrugë. Lutuni që vdekja ime të jetë ajo e të vërtetëve.

Sinqeriteti, vullneti, dhembshuria dhe vetëflijimi i Maulvi *sahibit* të lartpërmendur që janë të dukshme nga fjalët e tij, janë akoma më të qarta nga veprat dhe nga shërbimet e tij të singerta. Me një ndjenjë të përsosur dashurie e sinqeriteti, ai dëshiron të sakrifikojë gjithçka në këtë rrugë,

madje edhe gjërat jetike të mbijetesës familjare. Shpirti i tij, nga patosi dhe vrulli i dashurisë, e nxit ta kapërcejë kapacitetin e tij. Ai çdo çast është i angazhuar në shërbim.¹⁰ Por do të ishte shumë e pamëshirshme nëse do ta ngarkonim këtë njeri vetëflijues me të gjithë barrën e stërmundimshme, që duhet ta ngrinte një grup burrash. Për ta kryer këtë detyrë, pa dyshim që Maulvi *sahibi* do të pranonte të hiqte dorë nga e gjithë pasuria e tij, duke thënë si profeti Ejub: “Erdha vetëm dhe vetëm do të shkoj”, por kjo është detyrë e përbashkët e gjithë popullit. Në një kohë plot rrezeqe e trazira, që po lëkund më fort se kurrë lidhjen e brishtë të besimit që duhet të qëndronte mes Zotit dhe robit të Tij, të gjithë janë të obliguar të shqetësohen për fundin e tyre të mbarë dhe të bëjnë ato vepra, mbi të cilat varet shpëtimi dhe që mund t’i realizojnë duke sakrifikuar paratë e tyre të dashura dhe duke dhënë në shërbim kohët e tyre të shtrenjta; të frikësohen nga ligji i pandryshueshëm dhe i qëndrueshëm i Zotit të Lartësuar që Ai na e tregon në Fjalën e Tij të shenjtë:

لَنْ تَأْكُلُوا أَلْبَنَ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا حُبُّوْا

domethënë, ju kurrësi nuk mund të arrini mirësinë e vërtetë që ju çon te shpëtimi, derisa nuk do të shpenzoni atë pasuri dhe ato gjëra, që janë të dashura për ju.¹¹

10. Hazret Maulvi sahibi zotëron njohuri të thella në dijet e *fikhut*, të *haditheve* dhe të komentimit të Kuranit. Zotëron shumë mirë fizikën tradicionale dhe bashkëkohore. Është edhe mjek i shkëlqyeshëm. Ka përgatitur një bibliotekë të rrallë duke sjellë libra nga Egjipti, Arabia, Siria dhe Evropa. Përveçse është dijetar në këto fusha, edhe spektri i njohurive fetare të tij, që dallohet në diskutimet e tij, është jashtëzakonisht i gjerë. Është edhe autor i shumë librave të dobishëm. Ditët e fundit shkroi librin “Tasdik Berahin-e-Ahmedia”, që për studiuesit është një vepër më e çmuar se diamantet. (Autori)

11. Ali-Imran 3:93.

Këtu dua të përmend edhe disa nga shokët e mi të tjerë të dashur, të cilët janë pjesë e këtij Xhemati të Zotit dhe që janë aktivë dhe kanë dashuri të përzemërt ndaj meje. Njëri prej tyre është vëllai im **Shejkh Muhammed Husejn** nga Muradabadi, i cili gjatë kësaj kohe ka ardhur nga Muradabadi në Kadian dhe po shkruan kopje të kësaj teme vetëm për hir të Allahut. Zemrën e z. Shejkh e shoh të pastër si pasqyrë. Vetëm për hir të Allahut ai ka lidhje sinqeriteti e dashurie me mua. Zemra e tij është e përplotë me dashurinë e Allahut dhe është një njeri me karakter shumë të veçantë. Mendoj se ai është një pishtar i ndritur për Muradabadin dhe shpresoj se drita e sinqeritetit dhe e dashurisë që ka ai, t'u përçohet edhe të tjerëve në të ardhmen. Z. Shejkh ndonëse nuk është i pasur, është shumë bujar dhe zemërgjerë. Gjatë gjithë kohës qëndron i angazhuar në shërbim të këtij modesti. Besimi i tij me plot dashuri rrezatohet nga çdo qelizë e qenies së tij.

Një tjetër prej tyre është vëllai im **Hakim Fazl Din Bhervi**. Nuk kam fuqi të përshkruaj se sa i sinqertë është zotëria në dashurinë, miqësinë dhe në lidhjen personale të tij me mua. Pasi Zoti i Madhërishëm më tërhoqi vëmendjen për të shkruar këtë temë dhe më dha shpresa përmes shpalljeve të Tij të veçanta, shumë njerëzve u tregova për hartimin e kësaj teme, por asnjëri prej tyre nuk e ndau mendimin e njëjtë me mua, përveç këtij vëllait tim të dashur, të cilit pa ia thënë unë, më dha nxitje për ta shkruar këtë temë dhe gjithashtu dha edhe njëqind rupi për shpenzimet e saj. Jam i befasuar nga besimi i tij largpamës se si dëshira e tij përkoj me dëshirën e Zotit të Madhërishëm. Ai fshehtas qëndron i angazhuar në shërbimin tim dhe vetëm duke kërkuar pëlqimet e Allahut më ka dhënë fshehurazi disa qindra rupi deri më tani. Zoti ia shpërbleftë me të mira!

Një tjetër prej tyre është vëllai im shumë i dashur, **Mirza Azim Begu**, Zoti e mëshiroftë dhe e faltë, Beu i Samanasë, Patiala, që na lëndoi fort zemrën me ndarjen e tij nga ne. Më 2 Rebiuth-thani 1308 hixhri, ai u nda nga kjo botë e vdekshme.

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ- أَلْعَيْنُ تَدْمَعُ وَالْقَلْبُ يَحْزُنُ وَإِنَّا بَفِرَاقِهِ لَمَحْزُونُونَ

Ne jemi të Allahut dhe tek Ai do të kthehemi. Sytë na lotojnë, zemra na brengoset dhe jemi të pikëlluar nga largimi i tij!

Nga mund t'i gjej fjalët që të arrij të përshkruaj shkallën e lartë të dashurisë se si i ndjeri Mirza vetëm për Allahun më donte dhe flijohej për mua?! Në jetën time, dhimbja dhe brenga që shkaktoi largimi i tij i parakohshëm, është një rast i rrallë. Ai ishte forca jonë që na printe përpara, por na u largua krejt papritmas. Gjersa të jem gjallë, nuk mund ta harroj dot ndarjen e tij.

در دیست دردم که گراز پیش آب چشم بردارم آستین برود تا بدانم

Kaq shumë dhimbje kam në zemër, që po të binte nga sytë, lumë do të rridhte nga këmisha dhe mëngët e mia

Kur më kujtohet largimi i tij, ndiej trishtim në gjoks e dhimbje në zemër dhe më lotojnë sytë. Qenia e tij ishte plot dashuri. Ishte shumë i guximshëm në realizimin e veprave që buronin nga vrulli i dashurisë. E kishte dedikuar tërë jetën në këtë rrugë. Nuk besoj se ai ëndërronte ndonjë gjë tjetër përveç kësaj. Ndonëse kishte shumë pak mjete financiare, në shërbimet e fesë ai paratë i shikonte më të pavlerë se dheu. Kishte intuitë të lartë për të kuptuar sekretet e njohjes së Zotit. Qenia e tij e mbushur me bindje e dashuri ndaj meje ishte një mrekulli e Zotit. Më bëhej zemra mal kur e shikoja atë. Ai la pas të afërmit dhe fëmijën e tij të vogël në gjendje tejet të rëndë e të papërkrahur. O Zot i Plotfuqishëm! Bëhu Mbrojtësi dhe Kujdestari i tyre dhe frymëzo të dashurit e mi të përmbushin detyrën e dhembshurisë ndaj të afërmeve të këtij vëllai të tyre, të cilët kanë mbetur pa mjete dhe pa strehë!

اے خدا اے چارہ ساز ہر دل اندوگیں اے پناہ عازان آمرزگارِ مذبذبین
از کرم آں بندہ خود را بہ بخشش ہا نواز ایں جُدا افتادگاں را از ترحم ہا بہ بین

O Zot! O Zgjidhja e çdo zemërthyeri!

O Streha e çdo të paafti! O Falësi i mëkatarëve!

Fale këtë rob Tëndin me mirësi,

tregoju mëshirë edhe të mbeturve!

Këtu kam përmendur disa shokë si shembuj, por kam edhe shokë të tjerë po të kësaj natyre dhe të kësaj madhështie, të cilët do t'i përmend hollësisht në një libër më vete. Tema po zgjatet dhe po mjaftohem me kaq.

Shoh të arsyeshme përmendjen edhe të një pike tjetër: ata që kanë hyrë në Xhematin tim duke bërë bejt me mua, jo të gjithë janë të denjë për të cilët unë të kem mendim të mirë. Madje, disa më duken si bisqe të thata, të cilët Zoti im që është Kujdestari im, do t'i këpusë prej meje dhe do t'i flakë në drunj të që janë për t'u djegur. Ka edhe të tillë që fillimisht kanë pasur emocion, madje edhe sinqeritet, por më pas janë kapluar nga një shtrëngim i fortë dhe tanimë nuk ka mbetur te ta vrulli i sinqeritetit dhe drita e dashurisë së ndjekjes. Madje, sikur Bel'ami u kanë mbetur vetëm kleçkat. Ata janë porsi dhëmbët e prishura që nuk kanë asnjë funksion tjetër përveçse të shkulen e të hidhen. Ata janë të lodhur e të rraskapitur. Bota i ka bërë zap në kthetrat mashtruese të saj. Andaj, me të vërtetë po ju them, ata së shpejti do të priten prej meje, përveç atij që bekimi i Zotit të Madhërishëm do t'i japë dorën edhe një herë nga fillimi. Ka edhe shumë të tjerë, që Zoti i Madhërishëm m'i ka dhënë përgjithmonë dhe ata janë degët e mugulluara të pemës së qenies sime dhe unë, inshaAllah, do t'i përmend në një kohë tjetër.

Dua të heq mendimin e keq të disa të pasurve, të cilët veten e kujtojnë shumë bujarë dhe të flijuar në rrugën e fesë, por janë tërësisht të zmbrapsur nga shpenzimi i parave të tyre për një kauzë të duhur duke

thënë: Po të jetonim në kohën e ndonjë të vërteti të ndihmuar nga Allahu, që të ketë ardhur prej Zotit të Madhërishëm për mbështetjen e fesë, do të flijoheshim me nderim për ta ndihmuar atë, por çfarë të bëjmë, gjithkund ka vetëm dredhi dhe mashtrime. O njerëz! Le t'ju bëhet e qartë se një njeri ka ardhur për mbështetjen e fesë, por ju nuk e njohët atë. Ai është mes jush dhe është pikërisht ai që po flet, por keni perde shumë të trasha në sy. Nëse zemrat i keni kërkuese të së vërtetës, e keni shumë të lehtë të vini në provë personin që pretendon të ketë komunikuar me Zotin e Madhërishëm. Ejani në shërbim të tij. Qëndroni dy tri javë në shoqërinë e tij. Nëse do Zoti i Madhërishëm, edhe ju do të shikoni me sy shiun e bekimeve që i bëhet dhe dritat e shpalljes së vërtetë që i zbresin. Gjen vetëm ai që kërkon. I hapet vetëm atij që troket. Nëse rrini symbyllur dhe fshiheni nëpër kasolle të errëta dhe thoni: Ku është dielli?, është e kotë të ankoheni. O naiv! Hapi flatrat e kasolles dhe hiq perden që ke përpara syve, në mënyrë që jo vetëm të të duket dielli, por edhe të të ndriçojë ty.

Disa thonë se për mbështetjen e besimit mjafton të hapim shoqata dhe medrese. Por, ata nuk e kuptojnë se çfarë do të thotë besim, cili është qëllimi përfundimtar i jetës dhe se cilat janë metodat që mund të na e sigurojnë këtë qëllim. Të tillët le ta dinë se qëllimi përfundimtar i kësaj jete është ta krijosh lidhjen e vërtetë e të sinqertë me Zotin e Madhërishëm, e cila të liron nga lidhjet vetjake, për të të çuar te burimi i shpëtimit. Rrugët e kësaj bindjeje të përsosur nuk mund të hapen assesi me sajaset dhe manovrat njerëzore dhe filozofia e shpikur nga njerëzit aspak nuk mund të bëjë dobi. Madje, këtë dritë Zoti i Madhërishëm e zbrit prej qiellit përmes robërve të Tij të veçantë në kohë errësire. Vetëm ai që zbrit prej qiellit, mund t'ju çojë në qiell. Andaj, o njerëz që gjendeni poshtë gropës së errësirës dhe që jeni të prangosur nga dyshimet e pasiguritë dhe të skllavëruar nga ndjenjat e nefsit! Mos u krenoni vetëm me Islamin emëror e zakonor dhe mos kujtoni se lumturia, mirëqenia juaj e vërtetë dhe suksesi juaj përfundimtar, gjendet nëpërmjet këtyre përpjekjeve në

formë shoqatash dhe medresesh të sotme. Këto mjete janë të dobishme në thelb dhe mund të konsiderohen edhe shkalla fillestare e zhvillimeve, por janë shumë larg nga destinacioni përfundimtar. Mundet që ato ta aftësojnë njeriun me marifete, me profesionalizëm, shkathtësi mendore dhe oratori të thatë, mundet që ai të arrijë gradën e të arsimuarit a të profesorit. Mundet që pas një kohe shumë të gjatë kërkimi dijes, ai të ketë ndonjë ndihmë në rrugëtimin drejt qëllimit përfundimtar, por

تاتریاق از عراق آورده شود مارگزیده مرده شود

gjersa të vijë dermani nga Iraku, do të ketë vdekur i pickuari nga gjarpri.

Andaj, zgjohuni dhe çohuni! Mos ndodhtë të rrëshqisni! Mos ndodhtë që udhëtimi juaj i ahiretit të fillojë në gjendje kur jeni nën ndikimin e ateizmit dhe të mosbesimit! Besojeni, se shpresat për shpëtimin në ahiret nuk varen thjesht nga dijet zakonore, madje ato kanë nevojë për dritën qiellore që zbret për të larguar dyshimet, për të shuar zjarrin e dëshirave dhe të epsheve dhe tërheq robin drejt bindjes së vërtetë dhe drejt dashurisë së vërtetë ndaj Zotit të Madhërishëm. Nëse pyesni ndërgjegjen tuaj, ajo patjetër do t'ju përgjigjet se ju ende nuk e keni bindjen dhe qetësinë e vërtetë që ju siguron ndryshim të menjëhershëm shpirtëror. Ndaj, është shumë për të ardhur keq që nga gjithë dëshira e zjarhtë që keni për të përhapur dijet dhe fjalët zakonore, as një të dhjetën e saj nuk e keni për lëvizjen qiellore. Jeta juaj shpesh u kushtohet veprave që në radhë të parë nuk kanë lidhje me besimin, ose edhe sikur të kenë, kanë lidhje shumë të dobëta, që janë shumë larg nga synimi kryesor. Po të keni mendjen dhe ndjenjat e duhura që përqendrohen tek synimi kryesor, nuk do të pushoni aspak, derisa ta arrini atë.

O njerëz! Jeni krijuar për ta njohur Zotin dhe Perëndinë tuaj, Krijuesin dhe të Adhuruarin tuaj të vërtetë, duke pasur bindje dhe dashuri ndaj Tij. Andaj, për sa kohë që nuk rrezatohet qartë qëllimi primar i krijimit tuaj, jeni larg nga shpëtimi juaj i vërtetë. Nëse flisni me drejtësi, vetë do ta

dëshmoni gjendjen tuaj të brendshme që në vend të adhurimit ndaj Zotit, në zemër keni një idhull gjigant të kësaj bote që e adhuroni çdo çast dhe të cilit i bëni mijëra sexhde çdo sekondë. E gjithë koha juaj e shtrenjtë kaq shumë është e përqendruar në gumëzhimën dhe uturimën e dynjasë, sa që nuk keni kohë të lirë për të parë anën tjetër. A ju vjen ndër mend ndonjëherë se cili do të jetë fundi i qenies suaj? Ku e keni drejtësinë?! A i ruani amanetet?! Ku e keni ndershmërinë, kërkimin e Zotit, besnikërinë, dhe përlësinë për të cilat ju fton Kurani!? Nuk ju kujtohet as edhe një herë në vit se keni një Zot. Edhe zemrat tuaja nuk ju kujtojnë se çfarë të drejtash ka Ai mbi ju. E vërteta është që ju nuk keni mbajtur asnjë qëllim dhe asnjë lidhje me Zotin e Vërtetë e të Qëndrueshëm, madje e keni zor t'ia përmendni Emrin.

Me dredhi do të replikoni duke thënë se kjo aspak nuk është e vërtetë, por ligji dhe praktika e Zotit të Madhërishëm ju turpëron, për sa kohë ju tregon haptas se nuk gëzoni shenjat e besimit. Ndërsa pretendoni të jeni të mençur e të pjekur nga mendja në çështjet e kësaj bote, mençuria juaj, zgjuarsia juaj dhe largpamësia juaj përfundojnë deri në skajet e saj, pa zbuluar asnjë rrethinë të botës tjetër, edhe pse shpirtrat tuaja lindën për të arritur pikërisht lumturinë e saj. Keni mbetur kaq të kënaqur nga jeta e kësaj bote, a thua se ajo do t'ju mbetet përgjithmonë?! Kurse bota tjetër, kënaqësitë e së cilës ju sigurojnë lumturi dhe përjetësi të vërtetë, nuk ju bie ndër mend as një herë të vetme gjatë gjithë jetës.

Çfarë fatkeqësie është që jeni krejtësisht të pavëmendshëm dhe symbyllur ndaj një gjëje kaq të rëndësishme, dhe rendni natë e ditë pas dëshirave dhe gjërave që janë kalimtare e të harrueshme! Ju e dini shumë mirë se do t'ju vijë koha që përnjëherë do t'u japë fund jetës dhe të gjitha shpresave tuaja, por ç'fatzinj vallë, që pavarësisht nga dija, humbni të gjithë kohën tuaj vetëm në kërkimin e dynjasë! Edhe ky kërkitim juaj nuk është i kufizuar deri në çështjet e lejuara, por përdorni çdo mjet të ndaluar, nga gënjeshtra e mashtrimi deri tek vrasja e të pafajshmit. Eh, bashkë me të gjitha këto

mëkate të përhapura mes jush, thoni se nuk paskeni nevojë për dritën dhe lëvizjen qiellore, madje e urryekeni fort atë! E shpërfillni lëvizjen qiellore të Zotit të Madhërishëm, aq saqë gjuhët ju shprehin pakënaqësi dhe buzët ju rrudhen nga përçmimi ndaj saj dhe vazhdimisht thoni: Si mund të besojmë se kjo lëvizje është prej Allahut? Unë pak më parë jua kam dhënë përgjigjen, që këtë pemë njiheni nga frutat e saj dhe këtë diell zbulojeni nga drita e tij. Jua kam përcjellë këtë mesazh. Tanimë është në dorën tuaj ta pranoni ose ta refuzoni dhe t'i mbani mend fjalët e mia ose t'i harroni.

جیتے جی قدر بشر کی نہیں ہوتی پیارو یاد آئیں گے تمہیں میرے سخن میرے بعد

Miq, njeriu për së gjalli nuk vlerësohet

Do t'ju kujtohen fjalët e mia, pas meje.

خاتمہ مشتمل بر مرثیہ تفرقہ حالت اسلام

مے سزدگر خوں ببار دیدہ ہر اہل دیں بر پریشاں حالیِ اسلام و قحطُ المسلمین
 دینِ حق را گردش آمد صعبناک و سہمگین سخت شورے او افتاد اندر جہاں از کفر و کین
 آنکہ نفس اوست از ہر خیر و خوبی بے نصیب مے تراشد عیب ہا در ذات خیر المرسلین
 آنکہ در زندانِ ناپاکی ست محبوس و اسیر ہست در شانِ امام پاکبازاں نکتہ چین
 تیر بر معصوم مے باردِ خبیثہ بد گہر آسماں را مے سزدگر سنگ باردِ بر زمیں
 پیشِ چشمانِ شما اسلام در خاک اُفتاد چہست عذرے پیشِ حق اے مجمع المتنعمین
 ہر طرف کفرست جو شاں ہجو افواج یزید دینِ حق پیارو یکس ہجو زین العابدین
 مردمِ ذیِ قدرت مشغولِ عشرت ہائے خویش خرم و خنداں نشستہ بائیانِ نازنین
 عالماں را روز و شب باہم فساد زاہداں غافلِ سراسر از ضرورت ہائے دیں
 ہر کسے از بہر نفسِ دُونِ خود طر فے گرفت طرفِ دیں خالی شدو ہر دشمنے جست از کین
 اے مسلماناں چہ آثارِ مسلمانی ہمیں ست دیں چنین اتر شا در جیفہ دنیا رہیں
 کاخِ دنیا را چہ استحکام در چشمِ شامست یا مگر از دل بروں کر دید موتِ او لیں
 دورِ موتِ آمد قریب اے غافلاں فکرش کنید دورِ مے تاکے بخوبانِ لطیف و مہ جبین
 نفسِ خود را بستہ دنیا مدار اے ہوشمند ورنہ تلخی ہا بہ بینی وقتِ انفاسِ پسین
 دلِ مدہِ الا بدلدارے کہ حُسنش دایم ست تا سرورِ دائمی یابی ز خیرِ المحسنین
 آن خرد مندے کہ او دیوانہ را ہش بود ہوشیارے آنکہ مستِ روئے آن یارِ حسین
 ہست جامِ عشق اُو آبِ حیاتِ لازوال ہر کہ نوشید ست اُو ہر گز نہ میرد بعدا زین
 اے برادرِ دلِ منہ در دولتِ دنیا و دُونِ زہرِ خوں ریز ست در ہر قطرہ ایں انگبین
 تا توانی جہدِ گن از بہرِ دیں با جان و مال تا زِ رب العرش یابی خلعتِ صد آفرین
 از عملِ ثابت کن آں نورے کہ در ایمان ٹست دل چو دادی یوسفے را راہِ کنعاں را گزین
 یادِ ایامیکہ ایں دیں مرجعِ ہر کیش بود عالے را وارہانید از رہِ دیو لعین

بر زمیں گستر دَظَلِ تربیت از نورِ علم
 این زمانے آنچناں آمد کہ ہر ابنِ الجہول
 صد ہزاراں ابلہاں از دیں بُروں بردند رخت
 بر مسلماناں ہمہ ادبارِ زیں رہ اوفتاد
 گر بگرد عالمے از راہِ دینِ مصطفیٰ
 فکرِ ایشان غرقِ ہر دم در رہِ دنیائے دُوں
 ہر کجا در مجلسِ فسق ست ایشان صدرِ شان
 با خرابات آشنا بیگانہ از کوئے ہدیٰ
 رُو بگردانید دلدارے کہ صد اخلاص داشت
 آں زمانِ دولت و اقبالِ ایشان در گزشت
 از رہِ دیں پروری آمد عروج اندر نخست
 یا الہی باز کے آید ز تو وقتِ مدد
 ایں دو فکرِ دینِ احمد مغزِ جانِ ماگداخت
 اے خدا زود آور ما آبِ نصرت ہا بہار
 اے خدا نورِ ہدیٰ از مشرقِ رحمت برار
 چوں مرا بخشد صدق اندریں سوز و گداز
 کار و بارِ صادقان ہر گز نہ ماند ناتمام

پائے خود مے زد ز عجز و جاہ بر چرخِ بریں
 از سفاہت میکند تکذیب ایں دینِ متیں
 صد ہزاراں جاہلاں گشتند صید الماکریں
 کز پئے دیں ہمتِ شان نیست با غیرت قریں
 از رہِ غیرت نے جبند ہم مثلِ جنیں
 مالِ ایشان غارت اندر راہِ نسوان و بنیں
 ہر کجا ہست از معاصی حلقہٗ ایشان نگیں
 نفرت از ار باب دیں بائے پرستاں ہم نشیں
 چوں ندید اندر دل ایں قوم صدقِ المخلصیں
 شوئے اعمالِ شان آورد آیامے چُنیں
 باز چوں آید بیا ید ہم ازیں رہ بالیقیں
 باز کے بنیم آں فرخندہ ایام و سنیں
 کثرتِ اعدائے ملتِ قلّتِ انصار دیں
 یا مرا بردار یا رب زیں مقامِ آتشیں
 گمر ہاں را چشم کن روشن ز آیاتے میں
 نیست اُمیدم کہ ناکامم بمیرانی دریں
 صادقان را دستِ حق باشد نہاں در آستیں

Elegji për gjendjen e mjerueshme të Islamit

*Sytë e çdo besimtari le të lotojnë gjak
Për gjendjen e Islamit dhe thatësirën e muslimanëve*

*Fesë së Vërtetë i ra një kohë e rrezikshme dhe e frikshme
Bota u çrregullua fort nga mohimi dhe urrejtja*

*Edhe ai që nuk gëzon asnjë mirësi dhe dobi
Kërkon cen në qenien e më të mirit të të dërguarve*

*Ai që është i burgosur dhe i prangosur në papastërti
Nxitohet të gjejë mangësi tek udhëheqësi i të pastërve*

*Ai që është i ndyrë dhe i poshtër shigjeton të pafajshmin
Gjuajttë gurë qielli mbi tokën*

*Islami u poshtërua mu para syve tuaj
Ç'justifikim do të keni para Zotit, o pasanikë!*

*Mosbesimi po vlon në çdo anë, sikur ushtritë e Jezidit
Besimi i vërtetë po lëngon, i papërkrahur, sikur Zejnul Abidini*

*Burrat e fuqishëm të zënë me jetën luksoze
Të gëzuar e të ngazëllyer pranë bukurosheve*

FITORJA E ISLAMIT

*“Dijetarët”, në luftë me njëri-tjetrin natë e ditë
“Të dëlirët”, krejtësisht në harresë nga nevoja e besimit*

*Çdo shpirt po pushtohet nga dëshirat e veta
E besimin e lënë mënjanë, e sulmojnë armiqtë nga prita*

*Besimi po ju shkatërrohet, po ju mbërthen bota e vdekshme
Eh, kjo qenka shenjë islame, o muslimanë?!*

*Kaq e qëndrueshme ju duket saraji i botës,
Apo mos vallë keni harruar vdekjen e të parëve?!*

*Erdhi koha e vdekjes, o të pavëmendshëm, shqetësohuni
Deri kur do t'i mbani si të pirë rrotull bukuroshet*

*Mos e prangos veten me këtë dynja, o i mençur
Se do të të duhet të hidhërohesh shumë gjatë vdekjes*

*Mos i jep zemrën askujt pos të Dashurit dhe të Bukurit të Përjetshëm
Që të gëzosh lumturinë e përjetshme nga Mirëbërësi më i madh*

*I mençur është ai që është i marrë për rrugën e Tij
I zgjuar është ai që është i dashuruar me fytyrën e Atij të Bukur*

*Vera e dashurisë së Tij është jetëdhënëse
Ai që do ta pijë atë, kurrë nuk do të vdesë*

*Mos e lidh zemrën, o vëlla, me pasurinë e kësaj bote të ulët
Çdo pikë e këtij “mjalti” ka helm vdekjeprurës*

FITORJA E ISLAMIT

*Përpiqu për besimin gjersa të kesh fuqi përmes jetës dhe pasurisë
Që Zoti i Arshit të të dhurojë mantelin e pëlqimit*

*Dritën që ka besimi yt, provoje me veprën tënde
Nëse e do Jusufin, bjeri edhe rrugës së Ken'anit*

*A të kujtohet dita kur ky besim ishte epiqendër e të gjitha feve
Një botë të tërë Ai e kishte liruar nga djalli i mallkuar ?!*

*Nga drita e dijes edukonte botën
Nga nderi dhe fisnikëria hapi i tij gjendej në qiell*

*Tani erdhi koha kur çdo injorant
Nga injoranca e quan gënjeshtare këtë fe të fuqishme*

*Qindra mijëra mendjelehtë dolën nga besimi
E qindra mijëra të pamend u bënë gjah i mashtruesve*

*Muslimanët pësuan rënie poshtëruese
Sepse kuraja e tyre në besim nuk iu bashkua sedrës së tyre*

*Edhe sikur një botë e tërë të kthehet nga feja e Mustafait
Ata nuk bëjnë lëvizje nga sedra, as sa fetusi*

*Çdo çast janë të zhytur në jetën e kësaj bote të ulët
E gjithë pasuria e tyre harxhohet për gratë dhe fëmijët e tyre*

*Takimet e ligësisë dhe të turpërisë i kryesojnë
Në rrethin e mëkatarëve porsi xhevahir qëndrojnë*

FITORJA E ISLAMIT

*Njohës të alkoolit, mosnjohës të udhëzimit
Urrejnë njerëz të besimit, bashkëjetojnë me të dehurit*

*I Dashuri që mbante lidhje të fortë me të dëlirët e dikurshëm,
për hir të sinqeritet të tyre, sot ktheu kokën nga këta.*

*Kaloi epoka e madhështisë dhe e epërsisë së tyre
Kjo që po shohim erdhi si pasojë e veprave të tyre*

*Zhvillimi i mëparshëm ishte bërë përmes rrugës së besimit
Dhe po nga kjo rrugë do të kalojë edhe në të ardhmen*

*O Zot! Kur do të vijë sërish koha e ndihmës Sate
E kur do të shohim edhe një herë ato ditë dhe vite?!*

*Më kanë ngrënë palcën shqetësimi për fenë e Ahmedit,
Shtimi i armiqve të fesë, pakësimi i ndihmëtarëve të besimit*

*Eja shpejt, o Zot, na lësho shiun e ndihmës Sate
Ose më merr mua nga ky vend plot zjarr*

*O Zot, lind dritën e udhëzimit nga Lindja e mëshirës
Ndriçoj sytë të humburve përmes shenjave të qarta*

*Gjersa Ti më dhe besnikëri në këtë dhimbje dhe afsh
Nuk shpresoj se do të më bësh të vdes i dështuar*

*Ndërmarrja e të dëlirëve kurrë nuk mbetet e paplotësuar
Dora e Zotit fshihet nën mëngët e të dëlirëve*

Njoftim i përgjithshëm për akuzuesit

Të gjitha sektet e kësaj kohe, si dhe njerëzit që kanë mendime të ndryshme dhe që akuzojnë Islamin, mësimin e Islamit ose Udhëheqësin dhe Prijësin tonë Hazret të Dërguarin e Allahut, paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të, ose që kritikojnë çështjet e mia personale, ose që kanë dyshime rreth shpalljeve dhe deklaratave të mia, të gjitha këto akuza kam menduar t'i botoj në një libër, duke iu përgjigjur një e nga një. Andaj, u bëhet njoftim i përgjithshëm të gjithë të krishterëve, hinduve, arjëve, hebrenjve, mexhusinjve, ateistëve, brahmëve, natyralistëve, filozofëve dhe atyre muslimanëve që kanë mendim të kundërt, nëse janë kërkimtarë të së vërtetës, e kanë për detyrë të më dërgojnë akuzat, të shkruara qartë, që ata kanë rreth Islamit, Kuranit Famëlartë, Udhëheqësit tonë më të mirit të të dërguarve, ose rreth meje, rreth pozitës sime që më është dhënë prej Zotit ose rreth shpalljeve të mia, në mënyrë që të gjitha ato t'i botoj në një libër dhe më pas t'u përgjigjem një e nga një hollësisht.

Paqja qoftë mbi atë që ndjek udhëzimin!

Njoftuesi

Modest, Mirza Ghulam Ahmed nga Kadiani, rrethi Gurdaspur, Penxhab
10 *xhamadiuth-thani*, 1308 *hixhri*.

Njoftim

Bashkë me këtë libër, janë shkruar edhe dy libra të tjerë, të cilët, në fakt janë pjesë e këtij libri. Andaj, ky libër quhet “Fitorja e Islamit”, i dyti quhet “Sqarimi i qëllimit” dhe i treti quhet “Largimi i dyshimit”.

Njoftuesi

Mirza Ghulam Ahmed nga Kadiani

Hazret Mirza Ghulam Ahmed^{as}
Mesih i Premtuar dhe Imam Mehdi

Rreth autorit

Hazret Mirza Ghulam Ahmed^{as} lindi në vitin 1835 në Kadijan të Indisë. Ai ishte shumë i përkushtuar në studimin e Kuranit të Shenjtë dhe tërë kohën e tij e kalonte në adhurimin e Zotit dhe në përkushtimin ndaj Tij.

Gjatë periudhës në të cilën jetoi, Islami ishte nën shënjestër të sulmeve armiqësore nga të gjitha anët dhe muslimanët në përgjithësi ishin në rënie të skajshme shpirtërore, me një besim të dyshimtë dhe krejtësisht sipërfaqësor. Ai ndërmoi një fushatë të jashtëzakonshme për t'i treguar botës fytyrën e bukur e të vërtetë të fesë Islame. Ndër përpjekjet e tij të çmuara e madhore, mund të përmendim: mbi nëntëdhjetë libra (duke përfshirë veprën e tij fenomenale “*Berahin-e-Ahmedia*” që ndryshoi krejtësisht rendin e botës fetare), qindra ligjërata me njohuri të thella të mistikës e debate të shumta fetare, të cilat argumentonin më së miri se feja Islame është një fe e gjallë, nëpërmjet së cilës njeriu mund të lidhë kontakt me Krijuesin e tij dhe mund të komunikojë me Të.

Shumica prej nëntëdhjetë e dy veprave të tij janë shkruar në gjuhën urdu, disa janë në gjuhën arabe e disa të tjera edhe në gjuhën perse. Ai gjithashtu provoi se mësimet e Kuranit Famëlartë dhe Sheriati i fesë Islame janë të destinuara të ngrenë e të përsosin nivelin moral, intelektual dhe shpirtëror të njeriut. Ai deklaroi se Zoti i Madhërishëm e caktoi atë si Mesih dhe Imam Mehdi, pra shërbëtor të vërtetë të Profetit Muhammed^{savs}, siç ishte përmendur në profecitë e Biblës, të Kuranit Famëlartë dhe të *haditheve* të Hazret Profetit Muhammed^{savs}.

Ai themeloi Xhematin Musliman Ahmedia dhe në vitin 1889 filloi të pranonte aderime në të. Ndërroi jetë më 26 maj të vitit 1908. Sipas profecive të bëra prej tij, të mbështetura nga Kurani Famëlartë dhe nga thëniet e *Hazret* Profetit Muhammed^{sav}, Xhemati Musliman Ahmedia vijoi misionin e tij nën udhëheqjen e *Kalifatit*. Aktualisht *Hazret* Mirza Masrur Ahmedi është udhëheqësi botëror i Xhematit Musliman Ahmedia dhe *Kalifi* i Pestë i Mesihut të Premtuar^{as}. Ky Xhemat sot është përhapur në 210 vende të botës dhe përbëhet nga miliona anëtarë.

Shpjegimi i termave

<i>Es-selamu alejkum ve rahmetullahi ve berekatuhu!</i>	Përsëndetje islame: Paqja, mëshira dhe bekimet e Allahut qofshin mbi ju!
<i>Fetva</i>	Vendim
<i>Hazret</i>	Shumë i nderuar
<i>Huzur</i>	Shumë i nderuar
<i>Keshf</i>	Përjetim shpirtëror në formë vizioni që njeriu përjeton edhe në zgjim
<i>Ma'adhallah</i>	Kërkoj mbrojtjen e Allahut nga një ide e caktuar
<i>Muhad-deth</i>	Ai me të cilin flet Zoti. Të mos ngatërrohet me fjalën <i>muhad-dith</i> që do të thotë dijetar i shkencës së Hadithit.
<i>Sahib</i>	I nderuar
<i>Sihah</i>	Shkurtesë e termit “ <i>Sihah Sit-te</i> ” që do të thotë “ <i>Gjashtë autentikë</i> ” dhe u referohet gjashtë librave autentikë të haditheve.
<i>Takva</i>	Drojë ndaj Zotit të Madhërishëm; kërkimi i pëlqimit të Tij
<i>Teuhid</i>	Uniteti dhe njëshmëria e Zotit të Madhërishëm
<i>Umet</i>	Popull i një profeti

Adresat

Xhemati Musliman Ahmedia i Kosovës

Rr. "Holger Pedersen", Lagjja e Spitalit,

Prishtinë, Kosovë

Kontakt: +381 3855 8436, +377 4481 7813,

Fax: +381 3851 2408

Xhemati Musliman Ahmedia i Shqipërisë

Rr. "Pavarësia", KM 1, Mëzez,

Kutia Postare 8176,

Tiranë, Shqipëri (Albania)

Kontakt +355 66 297 4992 / 67 216 8054

darulfalah@gmail.com

Në shqip: www.alislam.al

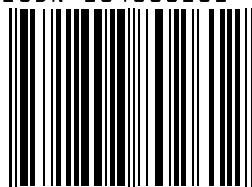
Në anglisht: www.alislam.org

Libri “Fitorja e Islamit” është shkruar në gjuhën urdu në fillim të vitit 1891. Në këtë libër, Hazret Mirza Ghulam Ahmedi^{as}, Mesih i Premtuar, Imam Mehdi, tregon se profecia e Profetit Muhammed^{savs} se umeti i tij do të kishte ngjashmëri të plotë me umetin e Musait^{as}, u përmbush. 14 shekuj pas Profetit Muhammed^{savs}, muslimanët janë njësoj sikur hebrenjtë e shekullit 14-të pas Hazret Musait^{as}. Gjithashtu tregon se Islami është sulmuar nga çdo anë, nga njerëzit e feve të tjera, e nga ata që nuk besojnë në asnjë fe. Në një kohë të tillë, Zoti i Madhërishëm e mbajti premtimin dhe e dërgoi atë si Mesih të Premtuar, duke përmbushur në këtë mënyrë edhe profecinë e rishfaqjes së Hazret Isait^{as}. Pra, ashtu siç hebrenjtë patën Mesihun e tyre në një situatë të caktuar e 14 shekuj pas Hazret Musait^{as}, në të njëjtën situatë e pas po aq periudhe kohore mbas Profetit Muhammed^{savs}, Zoti u dërgoi muslimanëve Mesihun e tyre. Autori gjithashtu tha se Hazret Isai^{as} ndërroi jetë si të gjithë profetët e kaluar dhe ardhja e tij e dytë ishte një metaforë për shkak të ngjashmërisë së kohës dhe të situatës.

Në këtë libër, nën udhëzimin e Zotit të Madhërishëm, Hazret Mesihu i Premtuar^{as} tregon ardhjen e tij në një epokë të errët për nevojën e një reforme njerëzore nëpërmjet ringjalljes së Islamit si feja e vërtetë dhe vendos pesë degë për funksionimin dhe mbarëvajtjen e këtij projekti madhor, duke bërë zbatimin praktik të thënies Kuranike, pra, të bërjes së xhiadit me Kuran. Ai gjithashtu u bëri thirrje muslimanëve që të dilnin dhe të bënin çdo sakrificë për ta mbështetur Xhematin e vendosur prej Zotit të Lartësuar.

This is an Albanian translation of “*Fat’h-e-Islam*”, written by Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}, The Promised Messiah and Imam Mahdi, Founder of the Ahmadiyya Muslim Jama’at.

ISBN 184880261-7

9781848802612